Hanna-Barbera

MACI, CINDY és BUBU

Móra

Tavasz a Jellystone-parkban

Igen, tudom, a tavasz mindenütt szép: vidéken és városban, Afrikában és a sarkvidéken, keleten és nyugaton egyaránt. Ám a Jellystone-parkban mégiscsak más a tavasz, szebb, mint bárhol. Illatosabb? Üdébb? Melegebb? Derűsebb? Döntsétek el ti! Annyit azért elárulhatok, hogy a Jellystone-parknak nincs párja a világon, s nincs párja csodálatos tavaszának sem. Pedig a tél nem fúj visszavonulót hirtelen. A hó lassacskán tér vissza a hegycsúcsokra, s közben hűs, csendes patakokká olvad. A nap beragyogja a gleccsereket, szelíden átbújik a fák ágai közt, de még nem bánja, ha néha egy-egy kis felhő eltakarja az arcát, vagy ha az alkonyi szél fütyülget az erdőben. Hiszen a nap tudja, nincs itt még az ő ideje, csak tréfálkozik az évszakokkal. Ám a természet rendje - történjék bármi is - megvál-toztathatatlan: a bimbókban szorongó virágok már az utolsókat simítják ünneplő ruhájukon, hogy még szebbek legyenek, ha végre napvilágra kerülnek. Áz olvadó hó fagyos cseppecskéi leereszkednek a föld mélyébe, ahonnan már folyó forrásaként bukkannak elő, hogy eljussanak egészen a tengerig. Olykor a sötétség olyan sűrű a föld mélyében, hogy a cseppecskék eltévednek, és oda érkeznek, ahová nem volna szabad: például egy alvó, pontosabban egy téli álmát alvó kis medve orrára. A tudósok vaskos könyveket írtak a medvék téli álmáról, arról a különös szokásukról, hogy télen, barlangjuk legsötétebb sarkába bújva, hosszú álmot alusznak. De nem emlékszem, hogy valaki - tudós vagy bárki más - megemlítette volna a medvék ébredésének okai között az orrukra pottyanó vízcseppet. Ezért olyan nagyon érdekes a kis Bubu esete. Bubu egyike a parkban élő jólelkű, nyugodt medvéknek, akik szinte azért jönnek a világra, hogy a parkba kiránduló és a szabadban falatozó turistákat szórakoztassák. A medvék is szeretnek enni, különösen akkor, amikor téli álmukból felébrednek. Mindez rendjén is volna, ha Bubu a nevezetes vízcsepptől felébredve kilép a barlangjából, és rögtön élelem után néz. Ehelyett mit csinál? Vidáman szökdel fel-alá a Jellystone-park zöld gyepén, és ünnepli a tavasz visszatértét. És mi az, ami először az eszébe jut?: hogy el kell rohannia Maci Laci barátjához, hogy elmondja, vége a télnek, újra itt a játék, a futás, a fára mászás ideje.
Mindez azt bizonyítja, hogy Bubu egy költői lélek, tele romantikával, egyszerű, őszinte érzelmekkel. - Itt a tavasz! Itt a tavasz!

Vidám hangja betölti az egész parkot, felébreszti az első virágokat.
- Ébresztő! Ébredjen fel mindenki! Megérkezett a tavasz!
A madarak kikukkantanak a fészkükből, és csodálkozva nézik őt. Ők a hideg cseppek nélkül is észreveszik, hogy vége a télnek. A kis medve pedig csak fel-alá ugrándozik, s közben orrát a szirmaikat bontogató virágokba dugja, nézegeti magát a patakok és tavacskák vizében, meghúzza az erdei nyulacskák farkát, és olykor rikkant egy nagyot:
- Maci Laci! Maci Laci!
De Maci Lacit nem látja sehol. Maci Laci is medve, és mint minden medvének, neki is illenék felébredni a tavasz beköszöntekor. De Maci Lacinak bizony sok hibája van, az egyik épp az, hogy hétalvó.

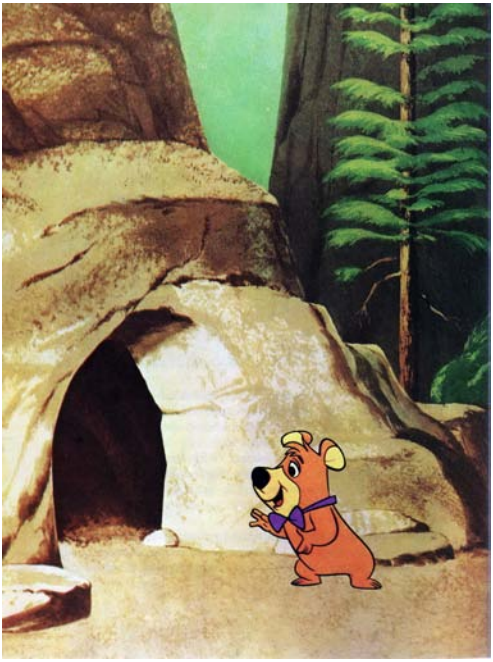

És ugyan mi egyebet lehet várni egy hétalvótól, mint hogy épp akkor fordul a másik oldalára, amikor valaki megpróbálja felébreszteni.

- Maci Laci! Maci Laci! Ébresztő! Itt a tavasz! - kiáltja Bubu barátja fülébe. - Nyisd ki a szemed, Maci!

De Maci Laci a száját nyitja ki, ásít egy nagyot, aztán jobb oldalára fordul, és újra elkezd horkolni.

- Itt a tavasz, Maci! — hajtogatja kitartóan Bubu. Aztán megfogja Macit a nyakkendőjénél fogva, és húzza, húzza, míg végre sikerül valahogy felültetnie. Maci Laci azonban tovább alszik, s ha lehet, még mélyebben, mint valaha. Még horkol is a világ lustája! Bubu elengedi a nyakkendőjét, és ettől Maci Laci nagyot puffanva visszazuhan a fekhelyére.

- Mi az, ki lőtt? — kiáltja, és kinyitja az egyik szemét.

- De jó, hogy felébredtél, Maci! - kiabálja Bubu, s közben megpróbálja kinyitni Maci másik szemét is.

- Mi lelt, Bubu? Hogy merészelsz felébresztem a tél kellős közepén?

- Dehogy van tél! Itt a tavasz! Kinyíltak a virágok! A patakok csörgedezve folynak le a völgybe, és a Jellystone-park rövidesen újra megtelik turistákkal!
- Egy pillanat! - kiáltja Maci Laci a másik szemét is kinyitva.
- Ezzel azt akarod mondani, hogy visszatérőben van az a bizonyos évszak, amikor azok a mulatságosan öltözött emberek idejönnek ebédelni és uzsonnázni a gyepre?
- Úgy bizony, Maci!
- Akkor itt az ideje, hogy munkához lássak. Ó, Bubu! Már szinte érzem is, ahogy a pizzák és a rántották illata csiklandozza az orrom! Már előre élvezem a percet, amikor ügyesen elcsenem az első tortát az első turista első kosarából...
- Ó, ne, Maci! Tudod, hogy Smith vadőr nem szereti...
- Smith vadőr! Ah, igen, az rokonszenves zsarnok! Menjünk, nézzük meg, vajon ő is felébredt-e már a téli álmából?
- Menjünk - válaszolja Bubu, maga előtt tolva Maci Lacit a barlang kijárata felé. - De figyelmeztetlek, Maci, hogy Smith vadőr ember, és ezért...
- Tudom, tudom: az emberek nem szoktak téli álmot aludni. Ez az egyik ok a sok közül, amiért örülök, hogy medve vagyok... Mi lehet szebb egy hónapokig tartó álomnál? Semmi az égvilágon! Sőt, ha meggondolom a dolgot, mindjárt vissza is bújok aludni!
- Ó, ne! Nem engedem! — mondja valaki e percben, de nem Bubu, mert a hangja egészen más.

Cindy, a Jellystone-park legszebb medvelánya volt a hang tulajdonosa. Bundája telis-tele kicsi virágokkal, kezében nyitott kis ernyőt szorongat, hogy megvédje szép szürke bundáját a nap első sugaraitól.
- Szervusz, Cindy! - köszönti Maci egy ásítást visszafojtva.
- Micsoda?! - kiáltja a medvelány. — Nem láttuk egymást az elmúlt ősz óta, és ez minden, amit mondani tudsz nekem: „Szervusz, Cindy!" Ráadásul még ásítasz is közben?
- Bocsáss meg, kedves...
- Ó, azt mondtad, hogy „kedves"...

- Ne kezdjük megint ezeket a butaságokat, Cindy! Éhes vagyok, és álmos is. És ha tudni akarod, még büszke is vagyok rá.
- Ne haragudj rá, Cindy! - lép közbe Bubu. - Mindig ilyen mogorva, amikor fel kell kelnie, és üres a gyomra. De alapjában véve jó természetű medve...
- Nincs szükségem szószólókra - szakítja félbe Maci Laci -, és különben is, hagyd rám a feladatot, hogy bocsánatot kérjek az én bájos barátnőmtől, amiért nyers és faragatlan voltam...
- Ó, Maci! - trillázza Cindy meghatódottan. - Nekem úgyis te leszel mindig a legrokonszenvesebb az összes medve közül!
- Akarod mondani, a legravaszabb az összes medve közül, ezt mondom én is mindig...
- ... és a múltban be is bizonyítottad - szól közbe Bubu.
- Azt akarod mondani, Bubu pajtás, hogy újabb bizonyítékát kell adnom, mennyivel felsőbbrendű vagyok az állatvilág e hírneves Jellystone-parkbeli egyedeinél?
- Igazából én csak...
- Meg fogod kapni, Bubu pajtás, meg fogod kapni! Te és Cindy hamarosan hallani fogtok felőlem. Amióta felébredtem, minden arra vár, hogy munkába álljak. Isten veletek, pajtikáim! Maci Laci hadba lép!
így szólt Maci Laci, s cserbenhagyva Cindyt és Bubut, eltűnt az erdő sűrűjében.

- Jobb lesz, ha utána megyek, Cindy! - módja Bubu. - Talán sikerül megakadályoznom, hogy valamilyen butaságot kövessen el.
- És légy rajta, hogy néha gondoljon rám is - sóhajtja Cindy. Ezzel Bubu is eltűnt a sűrű erdőben, követve Maci Laci nyomait.
Cindy pedig, mivel nem tehetett egyebet, leszakított egy margarétát, és elkezdte tépegeti a szirmait, s közben Maci Lacira, szíve medvéjére gondolt, aki minden medvénél ravaszabbnak hiszi magát...

Maci Laci, a nyughatatlan

Minden valamirevaló parknak vannak vadőrei, jobban mondva egy erdőrendészeti csoportja, amelynek az a feladata, hogy távol tartsa a parktól a vadászokat, elhárítson minden erdőtüzet okozó veszélyt, megakadályozza, hogy a meggondolatlan turisták zsebkésükkel a fák törzsébe véssék a nevüket. Egyszóval arra kell ügyelnie, hogy a park valóban nyugodt menedéke legyen mindenkinek, aki a természetet a maga teljes szépségében akarja élvezni. Jellystone vadőrei szép zöld egyenruhát és olyan széles karimájú kalapot viselnek, mint a híres kanadai vörös zubbonyosok. Főparancsnokuk John Smith vadőr, akiről az első fejezetben már szót ejtettünk, és aki ezentúl az események egyik legfontosabb szereplője lesz.
Ugyanazon a reggelen, amikor Bubu és Maci Laci felébredt mély álmából, a hivatalába (egy nagyon szép faházikó Jellystone kellős közepén) belépő Smith vadőr frissen borotvált arcán kis aggodalom tükröződött. Joe, a másik vadőr, aki minden reggel rendben adta át neki a szolgálatot, és kihegyezte a ceruzákat, nem tudta tőle megkérdezni, mi nyugtalanítja, mert közben megszólalt a telefon.
- Halló! - mondta Smith vadőr kicsit ingerülten, de azon nyomban hangot is váltott, és Joe hallotta, amint azt mondja:
- Jó reggelt kívánok, főfelügyelő úr! Igen, uram, ma hajnalban nyitottunk, és a turisták máris özönlenek.

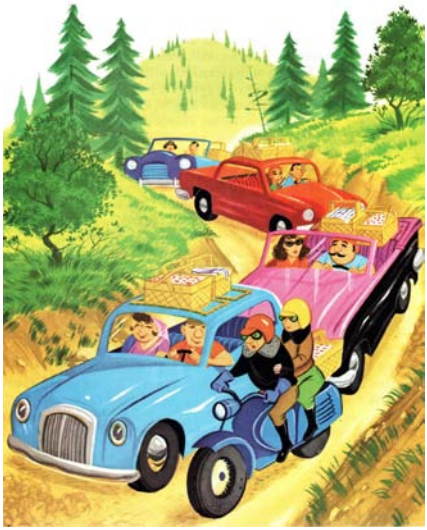

Igen, ez csodálatos... Ó, gyönyörű... Tavasszal... a világon egyetlen hely sem mérhető a Jellystone-parkhoz. Bizonyosan... Igen, uram... Nagyszerű idény ígérkezik... Legalábbis, amíg fel nem ébred... hisz ön is tudja, kiről van szó... Igen, pontosan ő, Maci Laci... Megteszek mindent, ami tőlem telik, főfelügyelő úr. Jó napot! Smith vadőr ingerülten tette le a kagylót, s ekkor Joe végre megszólalhatott.

- Mi történt, főnök? Idegesnek látszol.
- Rettenetes ez a várakozás...
- Várakozás?

Igen, a várakozás... - folytatta John Smith, mintha csak magában beszélne.

- Maci Laci már biztosan felébredt, és nem hagy nyugodni a gondolat, vajon miben sántikálhat? Melyik irányból indítja a támadást? Melyik lesz...

A telefon csengése félbeszakította Smitht, s ő sietősen felemelte a kagylót. Ahogy hallgatta a hívót, úgy változott percről percre az arckifejezése; előbb csodálkozóvá, aztán rémültté, majd dühössé, végül kirobbant:

- Máris megyek! A nyugati kapuhoz vezető úton, értem!

Joe nem mert kérdezni semmit, John Smith magánkívül volt. Mielőtt elindult, még azt mondta:

- Látták Macit! Újra a régi trükkel próbálkozik, mint az egészségügyi hivatal ellenőre próbálja átejteni a turistákat.

Aztán beugrott a hivatala előtt várakozó dzsipbe, és teljes gőzzel elviharzott. Néhány perccel később már a nyugati kapunál belépésre várakozó turisták hosszú kocsisora mögött állt. Az út enyhén emelkedett.

Az emelkedő csúcsán Maci Laci alakja tűnt fel, amint vadőr-kalappal a fején egymás után állítja meg a turisták autóit.

- Állj! — mondta a vezetőnek. - Egészségügyi ellenőrzés! Kérem, mutassák az uzsonnás kosarukat!

Ekkor két kar kinyúlt az ablakon, és átnyújtott egy kosarat. Maci felemelte a fedelét, belepillantott, majd gyorsan kivett valamit, félretette egy kőre, és azt mondta:

- Ezt a pizzát nem engedhetem át. Túl sok kalóriát tartalmaz, még tűzvészt idézne elő... A többi maradhat. Menjünk tovább, kérem!

A következő autóval ugyanez a komédia játszódott le, Maci ismét eltulajdonított valami ételt („Ezt a tortát nem engedhetem be a parkba, az átmérője nagyobb a szabályzatban megengedettnél. Ezt a lekváros üveget el kell koboznom: magához vonzaná a hangyákat ..."), s máris intett a következő áldozatnak.

Rövidesen Smith vadőrre került a sor, aki türelmesen várakozott, de közben a fogait csikorgatta.

Maci Laci éppen Bubu felé fordult (aki a turistáktól elkobzott élelmiszerhegy mögé rejtőzött), mikor ezt hallotta:

- Nesze, itt van, ezt vizsgáld meg! Maci meg se nézte, ki és mit nyújt neki ellenőrzésre, megragadta a felé nyújtott tárgyat, Smith vadőr névjegykártyáját, és gyanútlanul elolvasta:

- John Smith, a Jellystone-park vadőreinek parancsnoka... - ÖÖÖ! Izé! Jó napot, Smith úr! Mi szél hozta errefelé?

- Grrrr! - hörögte Smith vadőr.
- Parancsol egy darab pizzát? - dadogta Maci, s persze megpróbált úgy tenni, mintha mi sem történt volna.
- Az egészet akarom! - üvöltötte John Smith, kitépve a pizzát a mancsaiból. - Sőt azt is akarom, hogy ezt a kalapot késedelem nélkül add át nekem, és azon nyomban tűnj el az erdőben, de még előbb olvasd el ezt a táblát!
- Igenis, uram! - tüsténkedett Maci Laci a válasszal, aztán egy pillantást vetett a táblára, amin ez állt: „A medvék etetése tilos!", majd magabiztosan ezt mondta:
- „Tilos a dohányzás!"

Aztán még mielőtt Smith vadőr elkezdhette volna a pizzák, torták, lekváros üvegek és hasonlók miatti dörgedelmét, a derék Maci Laci csatlakozott a zsákmány halom mögött rejtőző Bubu-hoz, és villámgyorsan menekült.
- Sokkal jobb ötletem támadt, Bubu! - kiáltotta. - Gyere csak utánam!

És Bubu követte őt, mert jó barát volt, és egy igaz barát nem hagy magadra a bajban. Maci Laci pedig mindig bajban volt, Bubu helye tehát mindig mellette volt. Ez nem azt jelentette, mintha Bubu egyetértett volna Maci legújabb „nagy" ötletével, ami... De hagyjuk, hadd mesélje el Maci Laci maga.

- Hallottál már valaha Robin Hoodról? - kérdezte Maci Laci elválaszthatatlan barátjától.
- Úgy hiszem, valami halféleség lehet... livornói netán?
- Hideg, hideg, kedves Bubu. Robin Hood egy nemes rablóvezér volt...
- Borzalmas!
- Sok évszázaddal ezelőtt élt — folytatta Maci. — Üldözői elől az erdőbe menekült, és ha ott egy gazdag ember az útjába került, azt menthetelenül kirabolta...
- Szép dolog! - dohogott Bubu.
- A zsákmányt aztán szétosztotta a szegények között...
- Igen, így már jobb, de még mindig nem értem...
- Te ezt nem is értheted — nagyképűsködött Maci -, mert nem te vagy a medvék legravaszabbika, hanem én. Szóval szerzek egy olyan íjat, amilyen Robin Hood kedvenc fegyvere volt. Aztán szerzek hozzá nyílvesszőket is. Itt most én leszek Robin Hood. Elveszek a gazdagoktól, hogy egy szegény medvének adjak, aki természetesen én leszek. Kövess, Bubu, és ámulj!

Ami ezután következett, az tényleg elképesztő volt. A nyilak, amiket Maci Laci a szabadban gyanútlanul falatozgató turistákra irányzott, varázslatos gyorsasággal belefúródtak a kolbászokba, a csirkékbe, a szendvicsekbe, édességekbe, és dúsan megrakott nyársként csapódtak bele a közeli fákba. Néhány perc elteltével Maci Laci és Bubu egy egész hadseregnek való élelem birtokába jutott.
- Az az érzésem, hogy Smith vadőr nem fog túlságosan lelkesedni ezért a nemes rablóvezéresdiért! - sóhajtott Bubu szomorúan.
- Az nem számít! - mondta Maci, röptében eltalálva a rántottát, amit egy turista éppen a tányérba készült dobni, de az végül is egy tölgyfán ért célt.

- Dehogynem számít! - mondta Smith vadőr, és szigorú arcát hirtelen kidugta a zöld ágak közül. - Ó, de mennyire hogy számít. Remélem, tisztában vagy ezzel, Maci! Mert nem elég, hogy a turistákat megfosztod az elemózsiás kosaruktól, de még ezeknek az évszázados tölgyfáknak a kérgét is átdöföd a hegyes nyílvesszőiddel... Ez bőven elég ahhoz, hogy más helyre küldjelek!
- Nem értem, miért haragszik annyira, Smith úr - dünnyögött Maci Laci. - Végtére is én csak Robin Hood hőstetteit ismételtem meg, s ezzel a Jellystone-park hírét és dicsőségét növelem...
- Maciiii! — hördült fel Smith vadőr.
- Sőt mi több, önnek is követnie kellene a példámat, Smith úr -mondta Maci Laci zavartalanul. - És még mielőtt szemrehányást tenne, próbáljon felülemelkedni a helyzeten, és mondja meg, mi különbséget talál köztem és Robin Hood között!

- Ezt! - kiáltotta Smith vadőr, és rést nyitva a zöld ágak között, kezében Maci Lacira szegezett íjjal, hirtelen teljes életnagyságban megjelent.
- Ne! - fogta könyörgőre a medve.

De már késő volt. Egy hatalmas WC-pumpa vágódott ki nyílként a vadőr íjából, és egyenesen Maci orrának tartott, hogy ott aztán makacsul megtapadjon.
Cupp! - csapódott Maci képébe a meglehetősen eredeti lövedék, majd egy rövid, harsogó nevetés következett. Aztán Smith vadőr, visszanyerve eredeti szigorú hangját, megszólalt:
- És ezzel egyszer s mindenkorra bebizonyosodott, hogy a te helyed az erdő legtávolabbi zugában van, ahonnan nem bújhatsz elő az egész évszakban! Világos?
- Mint a nap - válaszolta Bubu Maci helyett, aki az orrára tapadt pumpa miatt jóformán lélegezni sem tudott.
- És most tűnés! - kiáltotta a vadőr, és csípőre tett kézzel, villámló szemekkel mindaddig mozdulatlanul állt, míg Maci és hűséges barátja el nem tűntek a szeme elől, és csak akkor tört ki belőle a harsány nevetés.

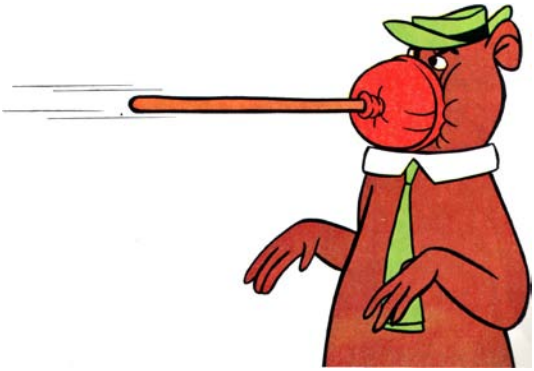

- Ekkora megaláztatás után Maci Laci biztos nem merészeli többet kidugni az orrát a barlangjából. Ohó! Még hogy ravaszabb minden medvénél! Hahaha! - nevetett hasát fogva John Smith. - Ami pedig a ravaszságot illeti, én sem megyek a szomszédba érte!

Ami igaz, az igaz, a siker olykor elvakít. A WC-pumpa esete John Smith számára a győzelmek győzelmének tűnt, jóllehet...

... Jóllehet Maci Laci már ismét akcióba lépett, s eltökélte, hogy ebben az új vállalkozásban, ha lehet, még bőségesebb élelmet szerez.

Bubu éppen csak annyit mondhatott: „Szerintem ezúttal engedelmeskedned kell, Maci", és Maci Laci máris eltűnt egy nagy szikla mögött, és amikor újra előbukkant, két használt bádogdobozt tartott a kezében.

- Maci Laci inkább meghal, de nem adja meg magát - mondta inkább csak magának, majd Bubu-hoz fordult, és így folytatta:
- Tudod, mik ezek, Bubu pajti?
- Két bádogdoboz, amit egy rendetlen turista hagyott itt, aki nem tudta, hogy a parkban a hulladékot az e célra kihelyezett kosarakba kell bedobni - válaszolta Bubu egy szuszra.

- Lehetséges, hogy eredetileg, ahogy mondtad, két konzervdoboz volt — magyarázkodott Maci. — Most azonban bizonyos, hogy ez a két doboz olyan titkos fegyver, amivel Maci Laci végérvényesen meg fogja nyerni a csatát Smith vadőr ellen!
- Nem!
- De igen!
- És miféle szörnyűséget tartalmaznak?

Maci Laci hosszasan vihogott, mielőtt válaszolt volna. Azután kidüllesztette a mellkasát, egyik mancsát a csípőjére tette, fejét felemelte, szemét félig lehunyta, és mint aki nagyon fenn hordja az orrát, ezt fuvolázta:

- Hangyákat.
- Nem értem, Maci!
- Talán megérted, ha elmondom, amit éppen mondani készülök, hogy ezek nem holmi közönséges hangyák, hanem piknikhangyák.

Bubu kétségbeesetten lehorgasztotta a fejét.

- Egyre kevésbé értem.
- Talán ha a gyakorlatban bemutatom, minden világos lesz
- fejezte be Maci Laci. - Figyelem, felkészülni!

Ez utóbbi felszólítás egyértelműen a hangyáknak szólt, hiszen Maci Laci orrát a dobozokba dugva vezényelt, majd a dobozokat nyílásukkal egy meghatározott irányban földre tette. Kisvártatva az ámuló-bámu-ló Bubu fülét a következő száraz, ellentmondást nem tűrő katonai vezényszók ütötték meg:

- Figye... lem! Előre... in... dulj!
- Maci Laci volt az. Lábainál pedig azon nyomban hangyák tucatjai kezdtek masírozni libasorban.
- Egy... kettő! Egy... kettő! Egy... kettő!
- És a hangyák rendíthetetlenül, határozottan az erdőnek egy bizonyos, nem túl távoli pontja felé vonultak, ahol egy fehér terítőn egy ismeretlen turista vigyázatlanul otthagyta az ebédjét, talán, hogy virágot keressen a teríték közepére. És ebben a röpke pillanatban Maci Laci irányításával egy egész regiment hangya lepte meg a terítőt, és miután lábacskáikkal felemelték a szalámikat, szendvicseket, banánokat, tortákat, üvegeket és sajtokat, nekigyürkőztek, hogy mindezt elhordják uruknak és parancsolójuknak, a medvék legravaszabbikának, Maci Laci őfőméltóságának.

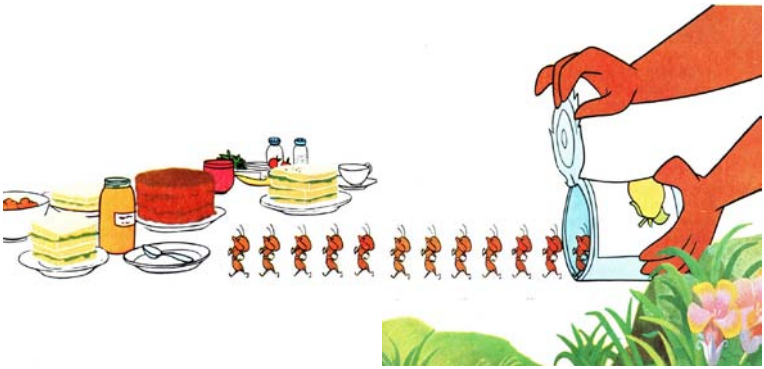

A rablóhangyák, anélkül hogy lépést tévesztettek volna, mezőkön, köveken, patakokon és ösvényeken keresztül vonszolták talpacskáikon a finomabbnál finomabb ételeket, olyanokat, amilyeneket Maci Laci csak legszebb álmában látott. Még Bubu is kezdett megnyugodni, hogy a vállalkozás ezúttal tényleg jól végződik, amikor egy ellentmondást nem tűrő hang megálljt parancsolt a hangyáknak.

Erre a hangyák hirtelen megálltak, szabályosan, jobb lábukat (vagy azt, ami a hangyáknál a lábat helyettesíti) a bal mellé csapva, és tettre készen várták a következő parancsot, ami eredetileg valami ilyesmi lett volna: „Anyagot a

földre, pihenj!", vagy egyszerűen: „Tegyetek le mindent, ebéd". Ehelyett a szerencsétlenek a hátuk mögött hallottak valakit üvölteni, aki nem Maci Laci volt. Smith vadőr mennydörgött rájuk.

- Hátra... arc! Fu... tás! Egy... két, egy... két, egy... két! Vigyetek vissza mindent oda, ahol találtátok, hitvány férgek! Utána menjetek, és tűnjetek el Jellystone legmélyebb hangyabolyában. Ami pedig téged illet - és itt Smith vadőr haragtól villogó tekintetét Maci Laci kissé elhomályosuló szemébe mélyesztette -, ami pedig téged illet, medvék legravaszabbika, parancsom rád is vonatkozik: Hátra... arc!
- Smith úr!
- Ahogy mondtam: „Hátra... arc, előre... mars!" Úgy értettem, „futva", mert nagyon jól tudod, Maci, ha én egyszer megparancsolom, hogy távozz, azt a lehető leggyorsabban kell tenned...
- Vadőr úr, én...
- Egy szót sem, el innét!
-

- Hát jó - kiáltotta Maci, amikor már olyan messze járt, hogy biztos lehetett benne, Smith vadőr nem hallja -, egy azonban bizonyos: ön a legzsarnokabb a zsarnokok között!
- Maci - lihegte Bubu barátja mögött ügetve -, nem gondolod, hogy itt az ideje abbahagyni?

Maci hirtelen megállt, és lihegve azt kiáltotta:

- Soha! Én nem bírom elviselni, hogy a Jellystone-parkból büntetőtábort csináltak, s még kevésbé, hogy éppen én legyek benne a „főbűnös"! Mi medvék vagyunk, és jogunk van medvéhez méltóan élni!

- Igazad van, Maci, de...
- Tudod, mit fogok most csinálni? Elmegyek Smith vadőrhöz, és megmondom neki, küldjön egy másik nemzeti parkba!
- Ne, Maci, ne tedd! - könyörgött Bubu - Ne menj el Jellystone-ból, kérlek!

De Maci Laci már nem figyelt rá. Rohamléptekben szedte a lábát az ösvény mentén.
Egy perc múlva a medvék legravaszabbika erőszakosan feltépte Jellystone-park főparancsnokának, John Smith hivatalának az ajtaját.
John Smith éppen telefonált, egy bizonyos Jimmel beszélgetett.
- Üdv, Jim... Mi újság San Diegóban? Micsoda, egy medve? Sajnos nálunk nincs olyan medve, amelyiknek kedve volna elmenni hozzátok az állatkertbe. Tudod, a medvék jól érzik magukat itt a Jellystone-parkban, különösen, ha olyan vadőrük van, mint én... Természetesen, ha valamelyik medve azt mondaná, hogy nem akar tovább a Jellystone-parkban maradni, elküldöm nektek... De ismétlem, nem sok a valószínűsége...
- Pedig én épp azért jöttem, hogy megmondjam, el akarok menni innen! - harsogott Maci Laci az ajtóban.
- Bocs, Jim, de egy kellemetlen alak megzavart... Maradj a vonalban... Mit mondtál, Maci?

- Azt mondtam, uram, hogy szándékomban áll elhagyni ezt a büntetőtelepet.
- Miféle büntetőtelepet?
- Ne adja az ártatlant, Smith úr! Nagyon jól tudja, hogy Jellystone-ról beszélek, amit ön a tilalmak poklává változtatott!

- Maradj a vonalban, Jim! - kiáltott Smith vadőr a telefonkagylóba, aztán újra visszafordult Macihoz, és hitetlenkedve kérdezte:
- Szóval komolyan gondolod, hogy el akarsz menni?
- Kicsinykét nehéz a felfogásunk, úgy tűnik... Azt mondtam, és meg is ismétlem, ha kell. Van még más nemzeti park is Jellystone-on kívül...
- Maci!
- Ön egyebet sem tesz, mint folyton rajtakap. Rajtakap és rajtakap, meg megint rajtakap, s ez még a legbékésebb medve számára is dühítő, dühítő, dühítő! Táblák mindenütt ... Ne tedd ezt... ne tedd azt, ne etesd a medvéket...
- De ezek - kezdett el magyarázkodni ettől a váratlan kirohanástól meglepődve Smith - törvénybe iktatott, szent és sérthetetlen szabályok, amik minden nemzeti parkra érvényesek! Nekem pedig az a kötelességem, hogy ezeket a táblákat kihelyezzem, és elérjem, hogy mindenki tiszteletben is tartsa!
- Kötelességem, kötelességem! Beszéljünk világosan, uram, önnek fejébe szállt a hatalom, ez az igazság!
John Smith kővé meredt.
- Nem szeretném, ha elmennél Jellystone-ból, Maci - mondta aztán kissé megindultan.
- Én már teljesen elszántam magam! - kiáltotta Maci Laci, miközben titkon már élvezte a közelgő győzelem ízét -, de hajlandó vagyok egyezséget kötni. Nos, Smith úr, kötünk egy jó kis alkut?
- Alkut?
- Természetesen. Elegendő, ha ön kiirtja az összes táblát, amin ez áll: „A medvék etetése tilos!", és én itt maradok Jellystone-ban.
- Á! - jegyezte meg John Smith.
- Mit jelentsen ez az „Á"?
De Smith vadőr ezúttal nem méltatta válaszra Macit. Felvette a kagylót, és folytatta a telefonbeszélgetést.
- Jim! Van itt egy medve a számodra. Maci Lacinak hívják. Azonnal elküldöm neked. Szervusz! - és letette a kagylót.
- Jim? Még sohasem hallottam ezt a nevet. Megtudhatnám?...
- Természetesen. Jim egy kedves barátom. A San Diegó-i Állatkert igazgatója, ahová te menni fogsz.
- És most...
- És most - mondta John Smith határozottan, a székről felemelkedve és egyenesen Maci szemébe nézve:
- Kemény fához kemény fejsze kell. Te olyan megátalkodott vagy, Maci, hogy szükséged van egy kis leckére, és most meg is fogod kapni.
- De én mindig megbízható medvéje voltam, és azt reméltem...
- Megbízható medve, talán megbízhatatlant akartál mondani...
- Hát, ön tudja...

- Tessék, ez a tiéd — fogta rövidre Smith vadőr, s Maci Laci nyakába tett egy kis láncon függő hatalmas medált.
- Mi ez? - tudakolta Maci. - Ostobasági érdemrend?
- Nem, ez csak egy jel, amiről majd felismer...

- Köszönöm szépen az ilyen jelet! — kiáltott Maci Laci a medálra bandzsítva.
- Te félreérted a dolgot, Maci - korholta Smith vadőr. - Én csak azt akartam mondani, hogy ennek a medálnak az alapján fogja tudni a furgon vezetője, hogy téged kell elvinni San Diegóba, és nem valamelyik másik medvét.
- Tehát — mondta Maci egy kis remegéssel a hangjában - ez azt jelenti, hogy közöttünk mindennek vége?
- Te akartad, Maci, jó utazást!

Ezzel John Smith visszatért a munkájához, és belemerült egy hatalmas levélköteg olvasásába. Ám alighogy Maci Laci — csendesen és megszégyenülten - becsukta maga mögött az ajtót, John Smith felállt, és az ablakhoz ment, hogy még egy utolsó pillantást vessen az „ő" Maci Lacijára, a Jellystone-park legfalánkabb, de legrokonszenvesebb medvéjére. Nézett utána, s közben ezt mormogta:

- Sajnálom, öregem, de nem tudtam tőled elbúcsúzni másként, ha azt mondom, viszontlátásra, még elgyengültem volna. A szabály... az szabály...
- Szabály... szabály - mondta Maci Laci Bubunak, aki ezúttal is ott ügetett búsan a nyomában. - Azzal az átkozott szabállyal meg ezzel a medállal fizetett ki.

- Mi van a medálra írva?

Maci megállt, és elolvasta:

- „Egyes medve... Rendeltetési hely: San Diegó-i Állatkert, Kalifornia."
- De hát akkor... - dadogta Bubu, és itt el is akadt, képtelen volt folytatni.
- Igen, Bubu. Rövidesen idejön értem a furgon, és elvisz oda, Kaliforniába, ahol majd egy erős ketrecbe zárnak... Te mondd majd meg Cindynek... Nekem nincs bátorságom...
- Rendben, Maci - sóhajtotta Bubu.
- Közönséges rab leszek ott — elmélkedett Maci Laci.
- Micsoda?
- Egy rab, egy börtöntöltelék, egy gályarab... Talán - tette hozzá Maci gyászos hangon — még golyót is tesznek a lábamra...
- Játszani fogsz az állatkert csapatában? - kérdezte Bubu kicsit csodálkozó hangsúllyal.
- Miket beszélsz itt összevissza? Az a golyó vasból van, és nehéz lánccal a rabok bokájához van erősítve, hogy meg ne szökjenek.
- De te úgy is megszöksz, nem igaz, Maci?

A bizalom, amit Bubu táplált Maci lehetőségeit illetően, igazán nagy és megindító érzelem volt. Hogy lehetett volna kiábrándítani szegényt?

- Majd meglátjuk - mondta Maci -, de azért készüljünk fel a legrosszabbra!
- Mi lehet még rosszabb a mostani perceknél?

- Elérkezett az én életfogytig tartó rabságom ideje! - sóhajtott Maci Laci. - Remélem, legalább élelemben nem kell szűkölködnöm, máskülönben megeszem a vasgolyót!
- Jól rágd meg, Maci! - tanácsolta Bubu. - Már csak egy gyomorrontás hiányozna neked, nem szólva a rozsdáról a pocakodban.

Maci Lacinak nem volt kedve ellentmondani Bubunak, csak bólogatott csendesen, lógó orral.

A két barát e szomorú pillanatokban az együtt eltöltött szép napokra gondolt, az elmúlt tavaszokra, a vidám ugrándozásra a friss fűben, a futkározásra a sziklák között, a nagy alámerülésekre a kék tavakban, melyek vizén tovaúszó kicsi fehér felhők tükröződtek. Mesés időknek tűntek ezek, s a gondolatra, hogy ilyen napokban és hasonló örömökben már sosem lesz részük, a két barát úgy érezte, hogy belehal a bánatba. Macinak ráadásul lekiismeretfurdalása is volt, hogy ilyen nagy fájdalmat kell okoznia Cindynek. Cindy ebben a percben a Jellystone-parkban sétált, és bajosabb volt, mint valaha. Arra gondolt, milyen szép az élet, ha van mellettünk valaki, aki szeret minket, és akit mi viszontszeretünk.

Elsétált a piknikezők tisztása felé, mert bizonyos volt benne, hogy összetalálkozik Maci Lacival, és annál a múltkori napfényes tavaszi reggelnél még szebb órákat tölthetnek majd együtt. Pedig szegény Cindy mit sem sejtve a bánat és csalódás felé sétált...

A Barna Szellem

- Isten veled örökre, ősrégi vadon! Isten veled, Sayonara, ragyogó tavacskám! Üdvöz légy, zöld erdő! Isten veletek, ti vizek mélyéről előtörő, égig nyúló hegyek, hegycsúcsok, a természet igazságtalansága folytán még ti sem vagytok egyformák. Isten veletek!
Mialatt Maci Laci így szavalt - összetévesztve a valódi megindultságot a megbántódással és egy közismert regény néhány sorával, egy, Jellystone talán legkékebb tavából kinyúló sziklán állt meredten, s a szabadság utolsó perceiben könnyektől fátyolos tekintetét a környező tájon pihentette, és szebbnek találta, mint valaha.
Aztán lassan elindult afelé, amit a legjobban fájt itt hagynia, hogy indulás előtt még attól is búcsút vegyen.

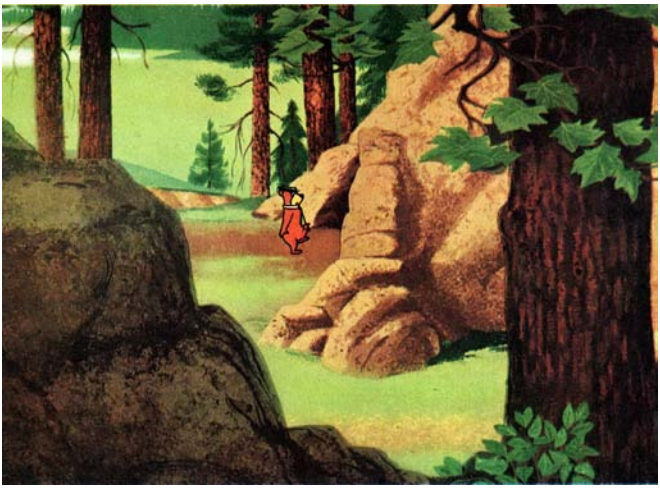

— Isten veled, kényelmes barlang, ki annyi télen láttad vendégül a minden medvék legravaszabbikát. Isten veled, puha ágyam!
— Isten veled, Maci! - mondta az ágy.
— Ó, nem! — kiáltott Maci haragosan. — Ezt nem lett volna szabad tenned velem, te gyáva! Előbb kellett volna megmondanod, hogy tudsz beszélni! Tudod, milyen jókat cseveghettünk volna?
— Hát te miről beszélsz, Maci? - mondta valaki a gyávasággal vádolt fekhelyről felemelkedve.
— Nicsak, Málé! — kiáltott Maci. — Te minden medvék legeslegutolsója! Mit csinálsz te az én ágyamon?

— Azt hallottam, hogy téged San Diegóba küldenek, ezért úgy gondoltam, elfoglalom a barlangodat - válaszolt Málé, aki kétségtelenül együgyű medve volt.
— Rendben van - sóhajtotta Maci Laci, aki más körülmények között rögtön dühbe gurult volna. - Váljék egészségedre!
- Ettől a perctől fogva én leszek Jellystone „első számú medvéje", nem te - mondta Málé, s ez a kifejezés megdöbbentően hangzott a szájából.
- Jó, jó, én úgyis egészen más sorsra vagyok rendelve - mondta Maci Laci.
- Nem tudnád megmondani véletlenül, hol kapok egy fekete szemüveget?
- Fekete szemüveget?
- Igen, meg egy füzetet az autogramoknak. Málé szemét meresztgetve ismételte:
- Autogramoknak?
- És fel kell még készülnöm arra is, hogy cementbe foglalják a lábam nyomát.
- De hát miért? — dadogott Málé, most már az irigységtől megszállottan.
- Hogy miért megyek Kaliforniába, te tökfej? Hát ott van Hollywood. Hollywood, a filmvilág Mekkája.
- Az lehetetlen! — kiáltotta Málé pillanatnyi csend után. - Te Kaliforniába mész, én meg itt maradok Jellystone-ban? De hát lehetséges ez? Ó, hiszen értem már: te vagy a vadőr kedvence! Smith vadőr kivételezik veled! Már jó ideje beszélik!
- Komolyan? - dünnyögte Maci Laci.
- Ide figyelj - javasolta Málé -, kössünk egyezséget!
- Ma nem vagyok formában, nincs kedvem alkudozni. Azért csak ki vele: mit tudsz nekem ajánlani?
- Engem küldesz magad helyett Kaliforniába - mondta Málé -, én meg visszaadom neked a barlangod.

Maci Laci alig tudott magán uralkodni örömében, majd komolyságot színlelve áthelyezte a már jól ismert medált Málé nyakába, és így kiáltott:
- Málé! Te alighanem ravaszabb vagy a legravaszabb medvénél! Tessék! Ez a belépési engedélyed Hollywoodba. Nem, ne köszönj semmit! Én beérem azzal is, ha küldesz nekem egy képeslapot Hollywoodból...
Kívülről autózúgás hallatszott.
- Itt a kaliforniai gyorsfurgon! - kiáltott Maci Laci. - Isten veled, testvér! Repülj a dicsőség felé!
A furgon vezetője kiszállt, és Maci Laci barlangja felé közeledett, amikor hirtelen, mint egy üstökös, előtte termett egy medve medállal a nyakán. Málé volt az, aki Maci Laci erőteljes „ösztönzésétől" még a barlangban mozgásba lendült, hogy a furgon fenekén kössön ki, a rúgástól és a boldogságtól félájultan.
A vezető odament, hogy ellenőrizze, mi van a medálra írva, majd vállát megvonva visszaült a kormányhoz, és az autó elindult nyugatra, Kaliforniába, a San Diegó-i Állatkert rácsai felé.

- Isten veled, Málé, én ártatlan szabadítóm! - mondta inkább csak magában ennek az egész gyönyörűséges szélhámosságnak a kitalálója. — Én vagyok vagy nem én vagyok a legravaszabb minden medvék között? És most vissza a küzdőtérre! Smith vadőr! Bárhol vagy is, reszkess! Maci Laci újra a hadi ösvényre lépett. Hihihihi!
Igen. „Hihihihi!" - pontosan ezt kiáltotta Maci Laci. Ám ez a „hihihihi" több volt egyszerű kiáltásnál. Egyszerre volt rövid, jóízű nevetés és egy enyhén részeg, kissé rekedt baritonista trillája: egyszóval kész költemény!
Ettől a perctől azonban csatakiáltás és örömujjongás lett egyszerre, olyasvalami, amit soha senki nem tudna utánozni. Éppen ezért, ha egy napon ezt a minden „hihihihi"-nél hetykébb „hihihihit" halljátok, szaladjatok

az ablakhoz, mert biztosak lehettek benne, hogy ezt a fantasztikus figurát, Maci Lacit fogjátok látni...
... aki időközben már eltűnt az erdő sűrűjében, az említett furgonnal ellenkező irányban. Ha ugyanabba az irányba szalad, Bubu-ba botlik, és akkor ez a történet is talán más irányt vesz. Bubu egyébként a Jellystone-park nyugati kijáratánál állt, és várta a furgont, hogy egy végső búcsút vegyen Macitól. A furgont azonban ponyva fedte, így Maci Laci, a rab Maci nem volt látható.

Bubut ez megakadályozta abban, hogy valami ehhez hasonló érzelmes búcsút vegyen barátjától:
- Isten veled, Maci! Isten veled! Jellystone nem lesz többé Jelly-stone nélküled!
- Szervusz, Bubu! - mondta valaki a háta mögött. Cindy volt az.
Cindy, csábosabban, mint valaha, éppen Maci Laci keresésére indult. Gyönyörű volt, és ahogy Bubu elnézte, újra meggyőződött róla, hogy ő és Maci szebb pár lehetett volna, mint amilyet Jellystone-ban valaha is láttak. Ezért hát kétszeresen is keserűnek érezte a rábízott feladatot, s még szomorúbban nézte a nyugat felé haladó utat, amelyet még mindig a furgon által felvert porfelhő takart.

- Ezt a félénk Macit nem lehet megtalálni! - kiáltott Cindy. - De te, aki olyan jó vagy, te majd segítesz megkeresni, igaz?
- I... gen - tétovázott Bubu.
- Tudom, te vagy a legjobb barátja, és nem akarod elárulni a titkát... De én kérlek rá...

- Cindy - kezdte Bubu, de rögtön meg is állt.
- Igen, Bubu? - bátorította őt Cindy, előre sejtve az eredményt.
- Macit elküldték a San Diegó-i Állatkertbe!
- Ó, köszönöm, Bubu! Köszönöm a felvilágosítást! Utána megyek rög... Egy pillanat! San Diegó-i állatkertet mondtál?
- Igen, Cindy, San Diegó-i Állatkertet mondtam... - mormogta Bubu.
- Ó, hiszen ez szörnyű! — kiáltotta Cindy könnyekre fakadva - San Diego, ha nem tévedek, félelmetesen messze van, és... és... te mit tanácsolsz, mit tegyek, Bubu, barátom?
- Hihihihi! - kiáltotta ezalatt, még csak nem is túl messze, Maci Laci.

Míg Cindy és Bubu azon tanácskoztak, mit tehetnének, hogy legalább egy kis kényelemhez juttassák szegény rab barátjukat, aki ki tudja, milyen szörnyű ketrecben sínylődik, Maci Laci, minden medvék legravaszabbika, Jellystone egyik legszebb részén vidáman szökdelt szikláról sziklára, s közben a már említett összetéveszthetetlen ujjongásokban tört ki, merthogy annyira örvendezett frissen visszaszerzett szabadságának.

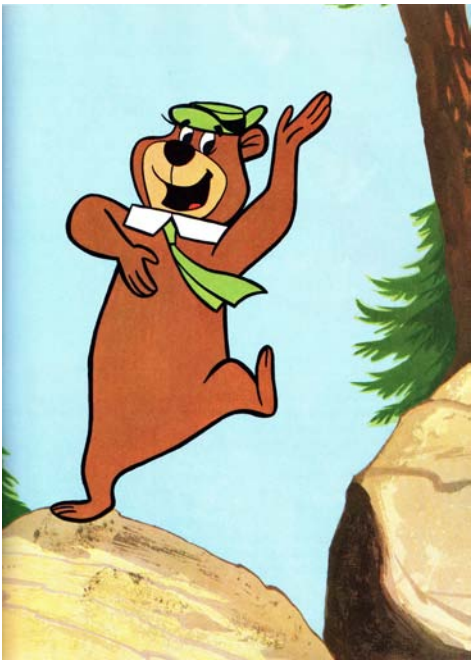

- Van egy tervem - ismételgette két ugrás és két kiáltás között.
- Van egy csodálatos tervem, ami jól összezavarja majd Smith vadőrt. Ezt ugyan nem fogja egykönnyen megemészteni! Hihihihi!

Aztán megint egy nagy ugrás következett.
- Először ezt..., aztán azt..., utána meg amazt fogom csinálni...
- folytatta Maci, különböző nevekkel illetve az elképzelt számtalan vállalkozást. Olyanokat talált ki, mint: *007, Jönnek a mieink* vagy mint *A félelem nélküli seriff, A muskétások, A kastély szelleme,* s még sorolhatnánk. Mi ezt a sok mindent foglaltuk úgy össze az imént, hogy: ezt..., azt..., amazt. Annyit azonban még hozzá kell fűznünk, hogy minden fedőnév a turisták uzsonnájának ördögi ügyességgel történő elrablását takarta.
- Lecsapok a piknikezőkre, mint a villám! - kiáltotta Maci Laci, és próbaként megragadott egy liánt, és... zsupsz... egy pillanat alatt átkelt egy széles tisztáson, tövig letarolva a friss zöld füvet.

- Légtornász leszek, a piknikezők réme, kísérteties... Itt hirtelen megállt.
- Kísérteties! Megvan a szó, amit kerestem! Ez olyan fedőnevet juttat az eszembe, ami rettegésben tartja majd egész Jellystone-t! Helyet! Helyet! Lesújt a „Barna Szellem".
Elérkezett a piknikövezetbe. Alatta, egészen közel, egy békés turistacsalád lakomázott. Maci Laci elkapott egy liánt, felbecsülte a távolságot, aztán elkiáltotta magát:
- Hihihihi! Támad a „Barna Szellem". Helyet, helyet, itt a „Barna Szellem". Jön az utánozhatatlan, felülmúlhatatlan, mindent elsöprő támadás!
És Maci a liánon függeszkedve nekilódult. Süvítve átszelte a levegőt, és kifosztotta a békés családot: az asszony szájából kiragadott egy sonkás szendvicset, a férfi kezéből egy egész kerek illatos juhsajtot, a két gyerek tányérjáról hat szelet szalámit, 30 deka túrót és egy adag pizzát rabolt el.

Ugyanekkor lopott még el a térítőről egy fiaskó bort, egy articsókás rántottát, négy főtt tojást, egy krémpudingot és három fogpiszkálót. A békésen falatozó családnak tátva (és üresen) maradt a szája a döbbenettől.

S hiába törték mindannyian a fejüket, hogy legalább valamit megértsenek a történtekből. Nem ment. Minden erőfeszítés hiábavaló vállalkozásnak bizonyult.
Hasonló agy tornára hamarosan John Smithnek is szüksége lett. Elkezdődtek a telefonhívások, egyik a másik után, szünet nélkül. Először még csak az egyik telefonon jöttek a hívások, azután mindkettőn, végül pedig már mindkét telefon, a rendes meg a segélykérő, egyszerre csengett John Smith asztalán.

- Hogyan, hát megint? ... Igen, tudjuk, egy medve ... Halló! Igen, majd igyekszünk tenni valamit... Mit mond? Egy négy kilós sonka?... És egy kiáltás előzi meg: „A Barna Szellem ismét lesújt!" ... Ó, ez aztán... Igen, tessék... John Smith vagyok... Igen, a jelly-stone-i vadőrök parancsnoka... És miért kellene szégyellnem magam? Halló... Halló!

Szegény John Smith úgy érezte, megőrül! Hívatta Joe vadőrt, és meghagyta neki, hogy az ő hangját utánozva fogadja a telefonhívásokat.

- Vigyázz, hogy ne veszítsd el a türelmedet! Én addig megyek, és elintézem azt a „Barna Szellemet" egyszer s mindenkorra! -kiáltotta már távozófélben.
- Ezek szerint — mondta Joe — te is azt hiszed, hogy szellem van a dologban?
- Pizzák, szendvicsek, torták, sültek... -motyogott magában John Smith. — Ezek Maci Laci kedvenc zsákmányai. Mégsem lehet ő, hiszen örökre elment Jellystone-ból... Mit mondtál? Egy szellem? - fordult Jóéhoz. - Ugyan, dehogy szellem! Valamelyik medve a sok közül.

A telefon ismét csengett.

- Halló! - mondta Joe. - Micsoda? Egy medve van a lakókocsi hűtőszekrényében? De... asszonyom... Valószínűleg elájult!
- Nincs vesztegetni való időm, megyek! — kiáltotta Smith.

Röviddel ezután, az erdő sűrűjében, a medvék legkedveltebb helyén Smith vadőr hangja harsant fel az évszázados fák között egy hordozható hangszóróból.

- Figyelem, medvék, figyelem! Itt a vadőrök parancsnoka beszél. Figyeljetek rám! Van egy medve közöttetek, aki megpróbál túljárni az eszemen. „Barna Szellem-"nek nevezi magát. Nagyon veszélyes játékot űz: azzal tölti az idejét, hogy a campingeket és a piknikövezetet fosztogatja! Ezt a játékot azonnal be kell fejeznie! Megértettétek?

John Smith kérdésére nem érkezett válasz.

Több tucat medve hallgatta ugyan a beszédét, fejét kidugva a méltóságteljes fatörzsek mögül, kikukucskálva a roppant sziklatömbök felett vagy a bokrok lombozata közül, de egyikőjük sem szólalt meg, hogy megadja John Smithnek a várva várt választ.

- Bárki vagy is, te alattomos „Barna Szellem", én előbb-utóbb elkaplak - harsogta ismét Smith vadőr, a hangszórót hol az egyik, hol a másik előbukkanó medvefej felé irányítva. - És ha egyszer elkaplak, a San Diegó-i Állatkertbe kerülsz te is!
- San Diegóba? — suttogta Cindy Bubu felé fordulva, akivel egy sziklatömb mögé rejtőztek, s onnan hallgatták John Smith szigorú intelmét.

- De hiszen Maci is San Diegóban van!
- Csakugyan ott van, sajnos - állapította meg Bubu.
- Micsoda nagyszerű alkalom! - örvendezett Cindy.
- Végezetül — szólalt meg időközben ismét John Smith hangja -, hogy a dolgot jól a fejetekbe véssétek, írásba is adom. Kifüggesztem az úgynevezett „Barna Szellemhez" szóló szigorú parancsomat erre a nagy tölgyre. így szól: azon nyomban hagyjon fel a vicceivel, és jelentkezzen nálam bocsánatot kérni. Ellenkező esetben, kedves „Barna Szellem", megmondtam, mi vár rád. John Smith kiugrott a dzsipből, odalépett a nagy tölgyhöz, és két rajzszeggel odaerősített egy plakátot, amelyen az állt világos betűkkel, amit már tudtok. Amikor megfordult, hogy visszatérjen az autójához, a vadőr meglepett mozdulatot tett. Hirtelen előtte termett Cindy (a háta mögül lopakodott elő), és valami különös fény ragyogott a szemében.

- Tehát - mondta a medvelány egy kis iróniával kedves hangjában - nekem most bocsánatot kellene kérnem öntől, igaz, Smith úr?
- De hát miért? — kérdezte csodálkozva a vadőr.
- Mert én vagyok a „Barna Szellem", Smith úr!
- Te? De miért akarsz elhitetni velem ilyesmit? Nagyon jól tudom, hogy te semmi rosszat nem tennél!
- Ezúttal téved, vadőrparancsnok úr! — vágott vissza Cindy gőgösen. - Mindjárt be is bizonyítom!

És Cindy tétovázás nélkül bevetette magát az erdő sűrűjébe, és elindult a piknikövezet irányába.

- Cindy, várj! - kiáltott utána Bubu, és a nyomába szegődött. - Nagyon kérlek, Cindy! Légy szíves, ne keverd bajba magad te is!
- Hát ez aztán! — ismételte háromszor John Smith, még mielőtt a meglepetéstől magához tért volna. Utána beugrott a dzsipbe, és megpróbálta utolérni Cindyt még mielőtt az a piknikövezetbe eljutna. Mindhiába.

Cindy egy rövidebb úton ment, és már elvégezte, amit akart.

- A torta! - kiabálta egy holtsápadt asszony, és John Smith lábai elé vetette magát, olyan szorosan átölelve a térdét, hogy az majdnem elvesztette az egyensúlyát. — A gyönyörű tortám, talán a legszebb, amit háziasszonyi pályafutásom alatt valaha is csináltam! És az a szörnyű medve elrabolta!

John Smith segített az asszonynak felállni, egy pillantást vetett a család többi tagjára - egy kicsi, kopasz férjre és két reszkető gyerekre (mintha áramütés érte volna őket), aztán tett előre néhány lépést, de gondosan ügyelt, hogy rá ne lépjen a szörnyű sárga és lila kockás terítőn szerteheverő ebéd maradékára.

- Ez az a medve, akiről beszélnek? - kérdezte fagyosan, és félrehajtott egy kis leveles ágat, amely mögül Cindy értelmes pofikája bukkant elő.
- Segítség! - kiáltotta kórusban a család.
- Semmi okuk a félelemre, emberek - mondta John Smith a lehető legfagyosabban. — Ez a medve, akarom mondani, medvelány csak tetteti magát, csak meg akarta egy kicsit tréfálni önöket. Amióta világ a világ, jobban mondva, amióta Cindy a Cindy, én mindig csupa jót hallottam róla. Neki sem alkalma, sem kedve, sem tehetsége ahhoz, hogy a hírhedt „Barna Szellem" legyen.
- Márpedig a „Barna Szellem" én vagyok! — kiáltotta Cindy a tortát John Smith orra előtt táncoltatva.

- Ne, Cindy — mosolygott atyaian a vadőrparancsnok —, ezt soha nem tudnád megetetni velem!
- Próbáljuk meg - mondta Cindy kedvesen, s a tortát egyenesen John Smith arcába vágta.
A vadőr szinte sóbálvánnyá vált.
- Meggyőztél — mondta pár pillanat múlva egy kis remegéssel a hangjában, és szomorúan lehajtotta a fejét, hogy megnézze az ingét, amelyen patakokban folyt a sárga borsodó, keveredve a lekvár, a likőr, a cukor, a csokoládé, a tejszínhab és a különböző kandírozott gyümölcsdarabkák foszlányaival. A torta tésztájának már csak a cipőjén maradt hely.

- Kedvesem — mondta a családfő a még mindig halálra vált feleségének -, gondolod, hogy egy falatot is le tudtam volna nyelni ebből a tortából?
- Ez volt életem főműve - kiáltozta egyre szegényke -, és ön, igen tisztelt uram, meg fogja fizetni!

A kártérítési felhívás Smith vadőrnek szólt, aki végső elkeseredésében felüvöltött:

- Ó, nem! — és miközben karjával hevesen hadonászott, mindent teleszórt borsodó-, tejszínhab- és csokoládépöttyökkel. - Én is a főművemet készülök befejezni - folytatta -, és senki és semmi nem foszthat meg az örömtől, hogy leszámoljak a „Barna Szellemmel".

Felemelte az egyik kezét, és hivatala felé bökött, közben pedig a tortamaradványokkal összemázolt arcából elővillanó, vérben forgó szemeit Cindy nevető arcára szegezte.

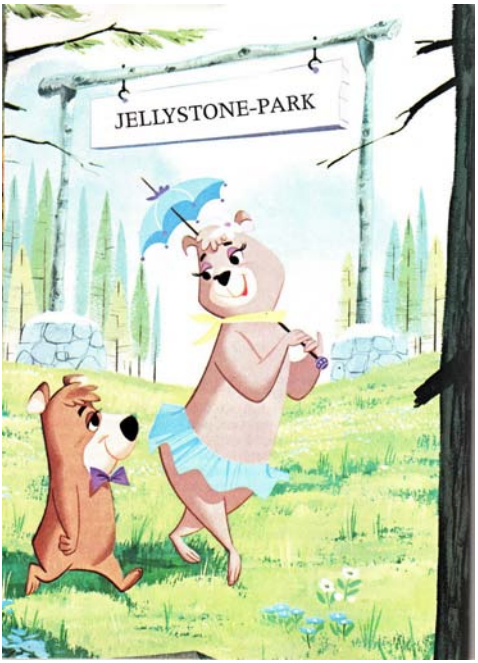

Cindy boldogan dúdolgatva ballagott a kijelölt irányba. Terve minden tekintetben sikerült... Most már nem volt kétséges, a vadőr elzavarja, mint ahogy (legalábbis ő azt hitte) Macit is elküldte. De hová? San Diegóba természetesen, eszébe sem jutott kételkedni benne. Szörnyen rossz lehet ott a medvéknek, ha büntetésből küldik őket oda, de hát ki törődik most ezzel! Ott van Maci Laci, és ez neki elég...

- Hihihihi! - nevetgélt Cindy boldogan, csak Bubu sóhajtozott szomorúan, aki ott ügetett Cindy mögött.
- Nem marad más hátra - kesergett —, meg kell találnom nekem is a módját, hogy San Diegóba küldjenek!

Isten veled, Jelly stone!

- Nem, Bubu, tévedsz, nem San Diegóba küldtem Cindyt - mondta Smith vadőr.
- De hisz ön azt mondta...
- Igen, tudom. Azt mondtam, hogy a „Barna Szellem" is a San Diegó-i Állatkertbe kerül, és eredetileg ez is volt a szándékom. De aztán amikor útnak indítottam volna, Jim barátom telefonált, hogy nincs már hely medvék számára az állatkertjében, mert nemrég kézbesítettek neki egy küldeményt, két tibeti medvét, és így...
- De hát akkor hová ment Cindy? - kérdezte kétségbeesetten szegény Bubu, aki ilyen váratlan csapásra nem számított.
- Az ellenkező irányba küldtem: a Saint Louis-i Állatkertbe.
- És Cindy tudja ezt?
Smith vadőr egy pillanatig tűnődött, azután azt mondta:
- Nem. Határozottan úgy rémlik, hogy nem mondtam meg neki. Magamon kívül voltam a dühtől, és abban a percben csak egyetlen dolog volt számomra fontos, hogy megszabaduljak attól a lidérces, elviselhetetlen „Barna Szellem"-től, és...
De Bubu már nem figyelt rá. Az elszánt kis medve mint egy őzike szökellt ösvényeken és úttalan utakon keresztül (amiket csak ő ismert) a kelet kapu felé, hogy még idejében elérje és feltartóztassa a Cindyt szállító furgont. Néhány perccel ezelőtt még boldogságtól sugárzó arccal látta őt felszállni arra a furgonra. Neki majd megszakadt a szíve a szomorúságtól, amikor elköszönt tőle, s a bánatát csak az enyhítette, hogy tudta, Cindy Maci Lacihoz utazik. Alighogy a furgon elindult, Bubu Smith vadőrhöz fordultLegalább boldog lesz Macival San Diegóban!
Ekkor történt, hogy Smith vadőr felvilágosította, mint tudjátok, hogy Cindy végcélja nem San Diego, hanem Saint Louis.
Szegény Bubu akkor ért a Jellystone-park keleti kapujához, mikor a furgon már áthaladt rajta, aztán eltűnt egy kanyarban.
- Álljon meg! Álljon meg! Cindy nem akar Saint Louisba menni! - kiabálta torkaszakadtából. De már minden hiábavaló volt. A vezető nem hallhatta meg, és csakugyan nem is hallotta.
Cindy pedig még mindig abban a hiszemben, hogy San Diegóba utazik, hagyta, hogy röviddel ezután a furgonról áttegyék egy hatalmas lakattal lezárt ketrecbe, s egy különleges vasúti kocsiban vonatra pakolják. A vasúti kocsi tényleg különleges volt; Cindyén kívül volt ott még egy ketrec, abban is medvék voltak.

- Lallalallalá... lallalallalá - énekelgetett Cindy ketrecének fenekén elnyúlva, a vonat indulására várva.
A többi medve viharos tapsban tört ki.
- Ön nagyon jól énekel, kisasszony - mondta a legidősebbnek látszó medve. - Olyan szenvedélyesen dalol, mintha szerelmes volna!
- Ó, igen, az vagyok - ismerte el Cindy. - Sőt éppen a szerelmesemhez tartok.
- Helyes, helyes... - vihogott a medve.
- Akkor mire várunk, induljon már ez a vonat!
- Beszállás! Beszállás! - kiabálta a ketrecben lévő többi medve.
- Denver, Cheyenne, Kansas City, Saint Louis... felé a vonat indul! — harsogta az öreg medve, mintha ő lenne a kalauz.
A vonat, mintha csak értette volna a tréfát, tényleg elindult, és ezzel kezdetét vette Cindy várva várt hosszú utazása.
- Kérem a jegyeket! - folytatta a tréfát a kalauzt játszó medve. - Ön hová utazik, kisasszony?
- Én San Diegóba, kérem. Nem volt időm megváltani a jegyet Jellystone-ban. Ha volna szíves adni egyet, kalauz úr? - mondta Cindy ráállva a tréfára.
- Több mint szívesen adnék önnek, kisasszony - válaszolta a medve. - De az a helyzet, hogy ez a vonat nem San Diegóba megy, hanem az ellenkező irányba!
- Még tréfából se mondjon ilyet! - kiáltotta Cindy.
- Nem tréfálok, kisasszony, ez a vonat tényleg nem San Diegóba megy! - dörmögte a medve őszintén elszomorodva.
- Ön rossz vonatra szállt! - mondta egy másik medve.

- Ennek a vonatnak Saint Louis a végállomása! - mormogta egy harmadik.
- Mi mindannyian a Saint Louis-i Állatkertbe tartunk! Sajnos az a mi úti célunk! - mondta a kalauzt játszó medve.
- Mondtam már, hogy ne tréfáljanak ezzel! - kiáltotta Cindy nagyon haragosan.
- Higgye el, kisasszony! Már nem tréfálunk. Mi mindannyian egyenesen Saint Louisba megyünk, ahol majd állatkertbe zárnak minket!
- De én... de én... - dadogta Cindy, és sírva fakadt: - Én... San Diegóba akarok menni!...

- Szegény kislány — mondta egy öreg medve fogolytársainak -, most nem látja többé a szerelmesét!
-Ó... Ó... Ó... — zokogott Cindy, és ketrecének egyik sarkába kuporodva reményvesztetten sírt.
A vonat ezalatt egyre haladt... haladt előre...
Leszállt az este, apránként besötétedett. A medvék lassacskán elaludtak, és Cindy a nap eseményeitől fáradtan és összetörten az enyhet adó álomba menekült.
Az egyik kanyarban a vagon ajtaja kinyílott, s friss tavaszi levegő áramlott be rajta. Egy másik kanyarban Cindy ketrece előbb lassan, aztán egyre sebesebben csúszott az ajtó felé. Kisvártatva elért az ajtóig, és egy élesebb kanyarban olyasmi történt, ami megpecsételte Cindy sorsát.
Egy ütés, aztán egy bukfenc a levegőben, aztán még egy ütés. . .

Mikor Cindy felnyitotta szemét, már csak az éjszakába vesző vonat hátsó jelzőlámpáit láthatta, és ekkor vette észre, hogy nincs már körülötte a rácsos ketrec sem, amiben Saint Louisba kellett volna utaznia.
Szabad volt, de teljesen egyedül a sötét éjszakában, ki tudja, milyen messze Jellystone-tól és főleg Maci Lacitól...
A magány tudata és az, hogy távol van a jól ismert helyektől és attól, akit szeret, nyugtalansággal töltötte el. Amikor a vonat zaja teljesen elült, és Cindyre ráborult az éjszaka végtelen csendje, egy kicsit félni kezdett. Óvatosan megmozdult, és eltávolodott a sínektől. Pár lépés után egy út széléhez ért. Az aszfaltborítás egy kissé megnyugtatta.
„Biztosan jön erre valaki, akitől segítséget kérhetek" - gondolta, s előbb jobbra, majd balra nézett, nem jön-e valahonnan autó. De semmit nem látott.
„Fázom" - ez volt szegény Cindy második gondolata, s hogy oltalmat találjon, egy szikla mögé kuporodott. Így nem láthatta a fényszórókat, amelyek nem sokkal ezután tűntek fel a messzi távolban. A fényszórók egy teherautó jöttét jelezték, amelyen tulajdonosai, a Chizzling fivérek utaztak.

- Gondolj csak bele, micsoda balszerencse! - mondta ebben a pillanatban az idősebb Chizzling fivér, egy kicsi, kövér, ellentmondást nem tűrő ember. Grifternek hívták, és ő vezette az autót. -Gondolj csak bele, mennyire megfogyatkozott Nyugat legnagyobb kiscirkusza: nem maradt más, mint ez a teherautó...
- ... meg a nagy éhség! — fejezte be a mondatot a másik fivér, aki testvérével ellentétben magas volt és sovány. Snively (mert így hívták) az ölében egy fehér, állandóan morgó, Mugger névre hallgató kutyát tartott.
- Te mindig éhes vagy... akárcsak az átkozott kutyád! Mi lelte ezt az undok jószágot? - morgott Grifter, látva, hogy a kutya ki akar ugrani a teherautóból. - Hol is hagytam abba? Á, igen... ha így haladunk tovább, még egy lyukas garasunk sem marad... Hogy benzint tudjunk venni, zálogba kellett adnunk az elefántot, a bank lefoglalta a beszélő krokodilt... Ha nem találunk azonnal valami olyan számot, ami becsalogatja a közönséget, befellegzett nekünk!
- Vau! Vau! Vau! - ugatott Mugger.
- Mi a baja ennek a tökkelütöttnek? - kiáltott Grifter. - Hallgattasd el!
- Mugger... kicsikém - kezdte Snively, de a kutya nem hagyta a mondatot befejezni.

Kiugrott a vezetőfülkéből, mint egy párduc, és eltűnt az éjszakában.

- Átkozott! - üvöltött Grifter, és félelmeteset csikorogva fékezett.
- Nagyon szeretném tudni, hova ment vadászni ez a jómadár — mormogott Snively, aztán kiszállt, és hívni kezdte a kutyát: — Mugger! Mugger!
- Tudod, mit mondok én neked? - tört ki Grifter. - Ha nem dolgozna a cirkuszban oroszlánnak álcázva, itt hagynám ezt az undok görbe lábút.
- Nem mész innen! - mondta Cindy az „undok görbe lábúnak", aki időközben felfedezte őt, és éppen az oszlopra próbált felmászni, amin szegény Cindy menedéket keresett. Mugger nem tágított, sőt már majdnem elérte, mikor Cindynek egy ötlete támadt. Az oszlop felül valamilyen

vezetékeket, talán villany-, talán telefon- vagy távvezetékeket tartott.

- Mindenképpen meg kell próbálnom! — mondta Cindy hangosan, hogy bátorságot gyűjtsön.

És nekivágott. Egyik lábát óvatosan a másik után téve haladt előre a vezetéken, mint egy igazi kötéltáncos.

Nem is vesztegették tovább! Míg Grifter az oszlop tövében a kutyát uszította, s közben Cindyt követte a reflektorral, Snively a hálóval a másik karónál állt lesben, amelyik felé Cindy egyensúlyozott lépésről lépésre. Amikor már csak egy méterre volt Cindy az oszloptól, Grifter kikapcsolta a reflektort. Cindy az utolsó lépéseket sötétben tette meg. Mikor elérte az oszlopot, erősen belekapaszkodott, és pár percig hallgatózott. Távolról hallotta Grifter hangját, aki még mindig Muggert biztatta, hogy másszon fel a karóra. De ez csak csel volt, hitvány csel. És Cindy sajnos nem vette észre. Ahogy leereszkedett az oszlopról, hirtelen egy szörnyű háló rabságába esett.

- Egymillió dollár... talán még kettő is... - dünnyögött valaki egész közel, és Snively Chizzling ellenszenves, sovány képe jelent meg egy hirtelen felvillanó zseblámpa fényében.

Nagyon meglepődött a szerencsétlen, amikor hirtelen reflektorfénybe került, amit a gonosz Snively irányított rá.

- Grifter, oda nézz! - visított fel a sovány Chizzling. - Egy medve a vezetéken! Ez bizony egy valódi kötéltáncos medve!
- Hurrá! - repesett az örömtől Grifter. - Ki gondolta volna, hogy egy ilyen ostoba állat, mint Mugger, képes ilyen csodát felfedezni? Gyorsan, Snively! Fogd a hálót! Épp ezt a számot kerestük, ez kell nekünk: egy valódi kötéltáncos medve!

Snively rakétasebességgel eltűnt a teherautó mögött, s egy pillanat múlva hálóval és vasvillával felfegyverkezve jelent meg.

- Gondolod, hogy jól fog jövedelmezni, Grifter? - kérdezte.
- Természetesen... Mondjuk: egymillió dollárt, talán még kettőt is... Gyerünk, munkára fel! Ne vesztegessük az időt!
- Nem is vesztegették tovább! Míg Grifter az oszlop tövében a kutyát uszította, s közben Cindyt követte a reflektorral, Snively a hálóval a másik karónál állt lesben, amelyik felé Cindy egyensúlyozott lépésről lépésre. Amikor már csak egy méterre volt Cindy az oszloptól, Grifter kikapcsolta a reflektort. Cindy az utolsó lépéseket sötétben tette meg. Mikor elérte az oszlopot, erősen belekapaszkodott, és pár percig hallgatózott. Távolról hallotta Grifter hangját, aki még mindig Muggert biztatta, hogy másszon fel

a karóra. De ez csak csel volt, hitvány csel. És Cindy sajnos nem vette észre. Ahogy leereszkedett az oszlopról, hirtelen egy szörnyű háló rabságába esett.
- Egymillió dollár... talán még kettő is... - dünnyögött valaki egész közel, és Snively Chizzling ellenszenves, sovány képe jelent meg egy hirtelen felvillanó zseblámpa fényében.

A medvéknek is van tudatalattijuk

Egy héttel az iménti események után Maci Laci, még mindig „Barna Szellem"-nek álcázva, egy félórácskát pihent Jellystone egyik legeldugottabb sarkában, amikor akaratlanul is a következő szavak jöttek az ajkára:
- Ez a „Barna Szellem" határozottan fáraszt. Meg aztán... Bubu is nagyon hiányzik, igen...
- Ez nagyon jó! - mondta egy hangocska.
Maci felemelte az arcát, és egy levélen megpillantott egy icipici medvét, aki épp olyan kalapot és nyakkendőt viselt, mint ő.

- Ki vagy te?
- Én a te személyiségedtől ideiglenesen elkülönült lelki tevékenység vagyok. Érted?
- Nem.
- Más szóval, bennem láthatod a lelki jelenségek együttesét, azaz a benned együtt létező elsődleges és másodlagos tudati tevékenység megnyilvánulási formája vagyok. Érted már?
- Még kevésbé, mint az előbb.
- Hú! — mérgelődött a medvécske. - A te tudatalattid vagyok, te tudatlan!
- Ugyan, menj már!
- Igen, kedves Maci Laci, én vagyok a te rejtett gondolataid összessége.
- Tudod, mi vagy te, egy karikatúra!
A tudatalatti mancsocskáját a csípőjére téve, kihívóan kiáltotta:
- Akarod, hogy megmondjam, mire gondolsz most valójában?
- Ühüm! - dönnyögte Maci.
- Te akartad, és most figyelj: valójában arra gondolsz, hogy hiányzik neked Cindy, még Bubunál is sokkal jobban!

- Törődj a magad dolgával, te kis barna pacni! - kiabálta Maci magánkívül a haragtól.

- Az én dolgom a tied is, kedves öregem, ezt soha ne felejtsd el!
- Hogyhogy, ezek szerint, hogy is mondjam csak, még titkom sem lehet?
- Ezt nevezed te titoknak? Nézz oda, mit írtál a földre azzal a fadarabbal: „Maci szereti Cindyt!"
- Mit akarsz ezzel?
- Ezzel világosan bebizonyítottad, hogy ez a remeteélet, amit egy hete folytatsz, nem neked való. Ez az élet nem illik hozzád, mert nem elégíti ki a társas élethez szokott ösztönöd, mert nem tudod valóra váltani azt, amire öntudatlanul vágyódsz, hogy beszélgess...
- Hát ide figyelj, te tudatalattim! Megtiltom, hogy ilyen modorban szónokolj nekem tovább, mert nemcsak hogy fárasztó vagy, de érthetetlen is! — kiáltotta a „Barna Szellem" pattanásig feszült idegekkel.
- Rendben van, befejezem, de mielőtt eltűnnék, szeretnék neked adni egy tanácsot. Nem bánod meg, ha megfogadod, mert én vagyok a tudatalattik legravaszabbja.

- Rohanj el Smith vadőrhöz, és mondd meg neki a teljes igazságot. Aztán száguldj Cindy-hez, és valld be neki, hogy szerelmes vagy belé!

- De én... - ingadozott Maci Laci.
- Pukk! - a tudatalatti szétpattant, mint egy szappanbuborék, és eltűnt a friss tavaszi levegőben.

- Várj még egy percet! - esengett Maci Laci. — Smith úr azt hiszi, hogy én a San Diegó-i Állatkertben vagyok! Aztán meg... itt az ideje, hogy Maci Laci is családot alapítson...

Maci gondterhelt vívódására azonban senki nem válaszolt. A tudatalatti tényleg eltűnt.

„Nem marad más hátra, követem a tanácsát! - gondolta Maci Laci. -Végül is igaza van! Ez az élet rendje!"

Röviddel ezután Maci Laci már John Smith hivatalának bejárata előtt állt, és éppen kopogtatni akart, amikor meghallotta, hogy bent Smith vadőr ezt mondja a telefonba:

- Micsoda? Cindy medve a ketreccel együtt eltűnt?
- Mi történt Cindy-vel?! - kiáltotta Maci, lavinaként bezúdulva a hivatalba.
- Eltűnt a vonatról, amelyik Saint Louisba vitte volna! — válaszolta John Smith, mintha ki tudja, mióta beszélgetett volna Maci Lacival.
- De az ég szerelmére, ki küldte Saint Louisba? - kérdezte Maci Laci a váratlan újságtól letaglózva.
- Én – motyogta John Smith bűnbánó hangon.
- Ön egy szörnyeteg, uram!
- Tudom - ismerte el Smith vadőr megszégyenülten.
- Nincs vesztegetni való időnk — sürgette Maci Laci, odasietve a falat díszítő nagy földrajztérképhez.
- Igazad van, Maci!
- Mi itt vagyunk, ugye? - kérdezte Maci Laci egy pontra mutatva a térképen.
- Pontosan - helyeselt Smith vadőr még mindig magába roskadtan.
- Saint Louis pedig itt van, igaz?
- Egészen pontosan.
- Így a nyomozást csak erre a négy államra kell kiterjesztenünk.
- Tökéletesen egyetértek!

- Akkor kezdjük gyorsan! - rendelkezett Maci. — Szervezzen sebtében csapatokat, és küldje őket azonnal szerte az erdőkbe! Kutassanak át mindent!
- Máris!
- Szervezze meg velük az összeköttetést, és értesítsenek mindenről engem a parancsnoki hivatalban!
- Igen, uram!
- Időközben megteszem a szükséges lépéseket Washington felé! - fejezte be Maci, és felemelte a kagylót. - Halló! Adják, kérem, a Fehér Házat!
- Maciiii! — üvöltött fel valaki. John Smith volt, aki bénultságából hirtelen magához térve, azonnal felmérte a helyzetet, és rendreutasította ezt a szörnyű, kiállhatatlan, arcátlan medvét, Maci Lacit.

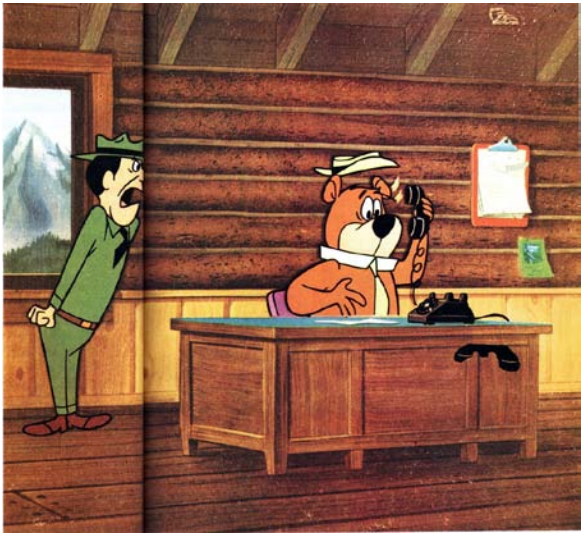

- Az elnök ismeri a nevemet - vihogott Maci önelégülten, mert azt gondolta, az iménti kiáltás Washingtonból jött telefonon keresztül.
- Én vagyok az, aki rendreutasítalak, nem az Amerikai Egyesült Államok elnöke - ordította Smith vadőr, és ellentmondást nem tűrve még hozzátette: - Tedd le azonnal azt a telefont!
Maci Laci engedelmeskedett, és felkészült a viharra.
- Képtelen vagyok felfogni, hogy szöktél meg San Diegóból, de egy dolog bizonyos...
- Micsoda? - kérdezte Maci a világ legártatlanabb hangján.
- Hogy azonnal visszamégy oda! - üvöltötte a vadőr, és minden kertelés nélkül nyakon ragadta Macit, és az ajtó felé kezdte taszigálni.

- De egy percet... - dadogott Maci Laci, és lábát megvetve próbált ellenállni az erőszaknak. - Mi lesz Cindyvel?
- Az az én gondom - mordult rá Smith vadőr. - Most csak egyetlen dolog a fontos, hogy téged bezárjalak abba a szobába, és ki se gyere addig, míg érted nem jön a furgon!
- Uh! - mondta ennél a pontnál Maci, és minden ellenállással felhagyott. - Ahova ön most engem be akar zárni, nem más, mint az éléskamra... Köszönöm, vadőr úr!
- Az éléskamra?! - tétovázott Smith vadőr.

Bizonyos volt benne, hogy nem éléskamra a szoba, ahová bezárni készül Macit, de azért egy pillanatig habozott, és ez a röpke habozás lett a végzete. Maci Laci kicsúszott a kezei közül, vállon ragadta Smith vadőrt, és mielőtt az szólni tudott volna - klikk-klakk! -, máris megfordult a zárban a kulcs, és Maci helyett ő lett az említett szoba foglya.

- Hihihihi! — lelkendezett Maci Laci. - Sajnálom, Smith úr, de szívem medvéjének szüksége van rám! — és egy örömugrással elindult a szabadság felé.

Ám menet közben megbotlott Smith vadőr guruló foteljében, ami Maci Laci hirtelen rázuhanó testétől megindult, és iszonyú sebesen, becses terhével együtt kilódult a főbejáraton, és elindult egy meredek lejtőn lefelé. Maci Laci távozóban még hallotta Smith vadőr dühödt kiáltásait és a dübörgést, amit a vállával csapott, amikor a szabadulás reményében nekirohant a zárt ajtónak. Aztán a szél egyre sebesebben kezdett süvíteni Maci fülébe, sejtetve, hogy a fotel egy versenyautó sebességét kezdi felvenni.

- Szia, Bubu! - kiáltott Maci Laci, barátja mellett elhaladva, aki vigasztalanul kuporgott az út szélén.
- Szia, Maci! - válaszolta szomorúan Bubu, aki éppen azon sóhajtozott, mennyire hiányzik neki Maci Laci és Cindy.

Aztán rájött, hogy éppen Maci Laci volt az, akinek köszönt, és rögtön utána iramodott.

- Maci! Maci! Hát visszajöttél?! Micsoda öröm! De hova rohansz? Nem sokkal ezután, hála egy faágnak, utolérte cimboráját. Maci ugyanis egy faág alatt elhaladva nem húzta be eléggé a fejét, és lezuhant. Kobakja hatalmasat koppant a fán, s míg a csattanás visszhangja lassan elült Jellystone zöld erdejében, a fotel is célt ért: egy sziklának csapódva összetört. Bubu figyelembe sem véve a történteket, Maci körül szökdécselt, és minduntalan ezt hajtogatta:

- Ó, hát visszajöttél, Maci! Micsoda öröm!

- Aú! - mondta Maci, a homlokán nőtt púpot tapogatva — meg kell találnom Cindyt.
- Cindy Saint Louisba ment! — kiáltotta Bubu.
- De nem érkezett meg oda — mondta Maci, és gyászosan hozzátette: - Elveszett!
- Elveszett?! - döbbent meg Bubu.
- Igen. A világnak valamelyik pontján Jellystone és Saint Louis között. És nekem meg kell találnom!
- Veled megyek, Maci!
- Helyes, és köszönöm, Bubu. Igaz barát vagy.
- Ó, Maci, már az is csodálatos, hogy te visszatértél, és az lesz csak igazán csodálatos, ha Cindyt is megtaláljuk, és újra együtt leszünk mind a hárman... De van egy kis probléma...
- Halljuk!
- Hogyan jutunk ki a parkból?
- Mondd, kedves Bubu, édes pajtikám, nem Maci Laci-e a legintelligensebb az összes medvék között?
- De igen! - kiáltotta Bubu csodálattal teli mosollyal a pofácskáján.
- Akkor pedig bízd Macira a dolgot! - mondta hősünk, és elindult egy odvas fa felé. Körüljárta, majd kisvártatva megszólalt: - Itt van!

Itt... micsoda?

- Az eszköz, amivel itt hagyjuk ezt a büntetőtelepet, Bubu - válaszolta Maci, és egyik mancsával benyúlt a fa sötét odvába, és előhúzott egy gumicsónakot meg egy palackot.

- Egy tutaj?! — kiáltotta Bubu. — Ki akarsz evezni a parkból, tudod, hogy ez lehetetlen!

- Megoldjuk - mondta Maci. — Ebben a palackban a levegőnél könnyebb gáz van... Érted már?
- Nem.
- Akkor figyelj, és kövesd az utasításaimat! - így szólt Maci, és a palack szelepét odaerősítette a gumicsónakéhoz.

Pár perc múlva a csónak tökéletesen kigömbölyödött, és a levegőben lebegett, láthatóan repülésre várva.

- Beszállás! — rendelkezett Maci, felpattanva a ritka járműre.

Bubu engedelmeskedett, és belekapaszkodott Maciba.

A csónak levált a palackról, és élesen fütyülve megindult.

- Ezzel a sebességgel néhány másodperc is elég! - kiáltotta Maci.

És csakugyan! Néhány másodpercen belül a csónak egy hatalmas kört írt le Jellystone egén, és a parkon kívül lágyan leereszkedett egy békés vizű tavacskára, méghozzá olyan ügyesen, hogy éppen a part közelében állt meg. Egy ugrás, és a két medve már a szárazra is ért. Szabadok voltak, és jókedvűek, készen rá, hogy Cindy nyomába eredjenek.

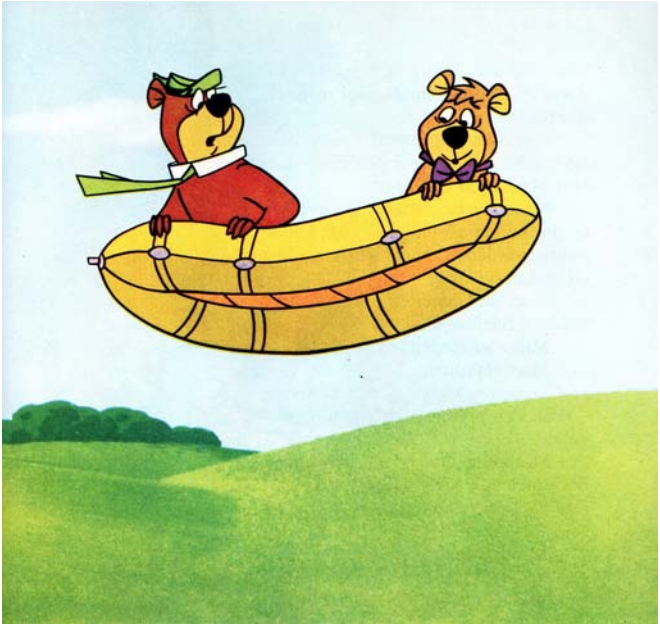

Időközben még valaki visszanyerte szabadságát, Smith vadőr! Miután kitörte a szoba ajtaját, rögtön a telefonhoz rohant, és utasításokat osztogatott: ahány vadőr csak él és mozog, az nézzen körül, fusson utánuk, nyissa ki a szemét, számoljon be az áruló medve minden lépéséről, kövesse a nyomát,

fogja el, valaki pedig azonnal küldjön neki egy másik fotelt, meg egy ácsot a szoba ajtaját megjavítani. Mindezt pedig egy szuszra hadarta el, alig bírt uralkodni magán a dühtől.
- Figyelem! Figyelem! - telefonált egy vadőr pár perccel később. - Láttam Maci Lacit és Bubut.
- Mi az, hogy „láttam"?! - üvöltötte Smith vadőr őrjöngve. - Azt kellett volna mondanod, hogy „elfogtam Macit és Bubut!"
- Nem, az lehetetlen - hallatszott a válasz a telefonból.
- Miért lehetetlen?
- Mert repülnek...
- Te részeg vagy! - ordított Smith. - Csak egy részeg láthat repülő medvéket!
- Márpedig így van - folytatta a beszámolót a vadőr. — Dél-délkelet felé repülnek, úgy 200 km-es sebességgel...
- Te félrebeszélsz!
- De nem, főnök! Mondom, hogy a saját szememmel láttam őket. Egy különös szerkezet fedélzetén csücsültek ... repülő csészealjnak tűnt...
- Elég! - üvöltött John Smith durván félbeszakítva a beszélgetést. — Még a végén kitalálod, hogy Maci az én guruló fotelemmel repült az égbe! Ez az átkozott medve már megint kitalált valamit... De én most hadat üzenek neki, és... majd meglátjuk, medve úr, te intelligens medvék legintelligensebbike, te becsületes medvék legbecsületesebbike! Majd meglátjuk!
E szavak után Smith vadőr, Jellystone-park vadőreinek parancsnoka elindult dél-délkelet felé, hogy nyakon csípje nyughatatlan kínzóját...
... aki ez idő tájt, mint tudjuk, már kívül volt a parkon, és Bubu segítségével éppen azon fáradozott, hogy kiemelje a csónakot a partra. Ahogy a gáz kiürült a „repülő csészealjból", akkorára zsugorodott, mint egy kis pogácsa, és makacsul odatapadt Macihoz.
Mikor végre enyhült a gumi szorítása, nagyot cuppanva Bubu kezeibe pottyant.
- Most pedig előre, hűséges barátom és sorstársam! - kiáltott Maci.
- Ha a szimatom nem csal, a mi Cindynk ezen a környéken lesz. Gyerünk!
És a két medve fürge léptekkel megindult élete nagy kalandja felé.

Akcióban a két barát

Hosszú napokon keresztül fáradhatatlanul keresték, kutatták Cindy medve nyomát, de mindhiába. Mintha csak a föld nyelte volna el. Egyszer aztán, amikor már nem is reménykedtek, hogy viszontláthatják, olyasmire bukkantak és olyan helyen, ahol a legkevésbé számítottak rá.
Ahogy orrukat lógatva, céltalanul baktattak, váratlanul egy vándorcirkuszba botlottak. A műsort hirdető hatalmas plakátról – nem akartak hinni a szemüknek - Cindy mosolygott rájuk bájosan, s apró ernyőjét magasra tartva egy hajszál vékony kötélen egyensúlyozott könnyedén.
Úgy tűnt, ő a világ legboldogabb, legelégedettebb medvéje…
Maci Lacit porig sújtotta az elé táruló látvány. Úgy érezte, Cindy ezzel elárulta őket és a Jellystone-parkot. A cirkuszt választotta, így hát nekik nincs itt semmi keresnivalójuk. Cindy nem hozzájuk tartozik többé.
Maci Laci lelkében mélyen megbántódva, a megcsalt medve tragikus pózában ekképp szavalt:
- Ó, én szegény boldogtalan, egyedül kell visszatérnem a Jellystone-park ősi erdejébe!
És Maci Laci felemelt fejjel, arcán keserű fintorral, ökölbe szorított kézzel, szélben lobogó nyakkendővel, elszántan útnak indult.
- Várj, Maci! - mondta Bubu, barátja mögött ügetve. - Lehetséges, hogy igazad van, de...
- Biztos, hogy igazam van!
- Igen, Maci, igazad van, de legalább egyszer találkozhatnál Cindy-vel, és gratulálhatnál neki a szerencséjéhez, nem?
Maci olyan hirtelen állt meg, hogy szegény Bubu hátulról beleszaladt. Azután megfordult, és hosszan méregetni kezdte Bubut. Végül tekintetét a távolba emelte, és mélabús beleegyezéssel mondta:
- Hát nem bánom! Még ez egyszer nagylelkű leszek! Menjünk a cirkuszba!
- Hölgyeim és uraim! - mondta az idősebb Chizzling, és díszes igazgatói köpenyben, frakkban és cilinderben pompázva megjelent a porondon.
A cirkuszban viszonylag csend lett, és ekkor Grifter Chizzling újra belefogott mondókájába a tőle telhető (de belőle aligha kinézhető) legnagyobb vidámsággal és lelkesedéssel.
- Hölgyeim és uraim! Engem ért az az öröm és megtiszteltetés, hogy bejelentsek önöknek egy szenzációs számot, a számok számát, a Chizzling-cirkusz legnagyobb attrakcióját...
- Igyekezz már! - kiáltotta valaki.
- Fogd rövidre! - szólt ki ismét valaki a tömegből.
A hangulat rossz volt, és Grifter Chizzling már zöldült a haragtól, de azért a legmézesmázosabb mosollyal folytatta:
- Igen, hölgyeim és uraim, a szám, amelynek tanúi lehetnek, nemzetközi színvonalú szám, a csodák csodája, a cirkuszművészet csúcsa...

- Gyerünk már! - harsogta újra többekkel együtt az előbbi nyugtalan néző.
- Rukkolj már ki azzal a nagy újdonsággal, pókhas!
- Megértem az önök nyugtalanságát, tiszteletre méltó hölgyeim és nagy tekintélyű uraim! Nos legyen: nem váratom önöket tovább!

Így szólván, Grifter Chizzling széles karmozdulattal intett a zenekarnak.

- Zenét!

És ekkor elkezdődött egy zenének aligha nevezhető nyekergés, közben pedig az úgynevezett „díszbejáraton" felemelkedett a függöny. Minden szem az ajtóra szegeződött, tele várakozással és kíváncsisággal.

- Fényt! — kiáltott még egyszer Grifter Chizzling.

Egy reflektor a díszbejáratra irányult, ahol kisvártatva feltűnt egy ketrec, s benne a cirkuszigazgató által bejelentett csoda: Cindy medve. Szegény kis medvelány olyan volt, mint egy szomorú, hervadó virág; ernyőt tartott a mancsában, és egy sápadt mosoly játszott a pofácskáján.

- Íme ő, mélyen tisztelt közönség! Ő, a csillagok csillaga, a kötéltánc királynője, az évszázad csodája: Cindy, a medvelány!

Mikor felcsattant a taps, Cindy egy kicsit feléledt, de aztán tekintete Mugger dühödt képére esett, aki fogát vicsorgatva követte a ketrecet, és a félelem újra hatalmába kerítette.

- Cindy medve a cirkusz történetének egyik legkáprázatosabb, leglenyűgözőbb, legelsöprőbb műsorszámát mutatja be most önöknek ...

- Ne jártassa annyit a száját! Gyerünk már! - tiltakoztak a türelmetlenkedők.

Ekkor Grifter Chizzling felemelte az egyik karját, s a zenebona hirtelen elhallgatott, ő maga pedig így kiáltott:

- Nyissátok ki az ajtót!

A ketrec kinyílt, és Cindy kisétált a porondra. A nézőteret elégedett morajlás töltötte meg: Cindy rendkívül rokonszenves medve volt.

A közönség azonban a műsorszámot akarta látni, és Chizzling nem is késlekedett tovább. Intett Muggernak, aki egy szörnyűségeset mordult Cindyre.

Ekkor Cindy nekiiramodott, s a porond széléhez erősített rúdhoz rohant, és elkezdett mászni felfelé! Egyre feljebb és feljebb kúszott, mígnem elért egy hihetetlen magasságban levő korongformához. Itt a magasban várta őt a fémhuzal, amelyen végig kellett mennie. A huzal egyik vége ahhoz az oszlophoz volt erősítve, amin felmászott, a másik a porond ellenkező oldalán levőhöz.

Cindy kinyitotta az ernyőcskéjét, egy pillanatig összpontosított, aztán elindult. Lent, a cirkusz valamelyik szögletében, egy dob pergett.

Ezer szempár szegeződött rá, és ő olyan könnyedén, biztosan, nyugodtan tipegett a kifeszített huzalon, mintha csak Jellystone egyik ösvényén sétált volna.

Teljes volt a diadal. A közönség szünet nélkül tapsolt, és ismétlést követelt. Grifter Chizzling ezt természetesen nem engedélyezte.
- Aki ismételten akarja látni Cindy produkcióját, az jöjjön vissza a következő előadásra, és fizesse meg újra a jegyet!
- Úgy hiszem, holnaptól megemelhetjük a jegyek árát - mondta lelkendezve bátyjának a sovány Snively, aki Grifter mellett állt a porond szélén, és vele együtt örvendezett. Ám ugyanezekben a percekben már lecsapni készült rájuk a sors keze, hogy megfossza őket minden örömüktől. A sors kezét ezúttal a sátortéren felhalmozott szalmabálák között lapuló két bosszúálló árnyék vezérelte.

- Mit gondolsz, hogy jutunk be jegy nélkül? - kérdezte a kisebbik árnyék a nagyobbtól.

- Van egy ötletem, könnyű volt kiötlenem — válaszolta a másik bosszúálló árnyék. — Itt várj meg!

És a nagyobbik árnyék belopakodott az egyik lakókocsiba. Néhány másodperccel később ugyanebből a lakókocsiból egy paprikaorrú bohóc lépett ki hatalmas cipőben.

- Bocsásson meg, bohóc úr - mondta a kis árnyék az új jövevényhez fordulva —, nem látott véletlenül egy medvét a kocsijában?
- Ó, naivság netovábbja, Bubu a neved! - mondta a bohóc. - Most meg kellene szidnom téged, mert tegyük fel, ha én nem vagyok én, vagy ez alatt a ruha alatt egy valódi bohóc lakozik, valaki innen a cirkuszból, akkor mi lett volna?

- Nem tudom, Maci.
- Majd én megmondom neked: az egész tervem rútul összedőlt volna.
- Sajnálom!
- Na jó, felejtsük el!
- Megpróbálom jóvátenni, Maci, csak adj nekem rá alkalmat!
- Lesz alkalmad, Bubu, ne félj! De most ne vesztegessük tovább az időt!

A bohócok közé vegyülök, és rajtuk keresztül megpróbálok eljutni Cindyhez, hogy sok szerencsét kívánjak neki, és elbúcsúzzam tőle örökre.

- Örökre búcsút inteni, az nagyon szomorú dolog.

- Jó, elismerem, hogy nem túl vidám ez a pillanat, de így akarta a sors. Menjünk! Azaz mégsem. Te maradsz, én megyek.
Ekképp szólva, Maci Laci elindult a sátor felé, ahonnan taps és zene, valamint Grifter öblös hangja szűrődött ki, amint bejelenti a soron következő számot.

Míg Maci a sátor körül bóklászott, hogy meglelje a bejáratot, az igazgató utasította Cindyt, hogy menjen vissza a ketrecbe, és hagyja el a porondot. Még alig tűnt el Cindy és az örökké morgó Mugger a főbejárat mögött, mikor a reflektorok egy másik bejáraton belépő alakra irányultak, hiába igyekezett az a legsötétebb sarokban meghúzni magát. És mivel az illető bohóc volt, mindenki azt hitte, hogy egy újszerűen induló számmal van dolga, és hangos nevetés és taps vihar tört ki. Grifter meglepetten nézte a történteket, de nem lépett közbe, mert látta, hogy a közönségnek tetszik a váratlan közjáték.
Maci a reflektor foglyaként — mert hát róla van szó — nem tehetett mást, mint hogy a porondot körülvevő korláthoz botorkált, és átesett rajta. Mikor újra felállt, valaki egy halom színes labdát nyomott a kezébe.
— Szépek - mondta Maci. — Köszönöm a kedves gondolatot, de almának sokkal jobban örültem volna...
— Nevenincs bohóc — jelentette be Grifter Chizzling még mindig kábultan a hirtelenjében kitalált nevet - egy káprázatos, egyedülálló, utánozhatatlan bűvészszámot mutat be önöknek varázslatos ügyességgel. Olé!
„Ha belekezdtem, be is kell fejeznem — gondolta Maci Laci. — Ugyanazt fogom játszani, mint Jellystone-ban, amikor érik a datolyaszilva."

Gondolom, mindannyian tudjátok, mi az a datolyaszilva. Ha netán mégsem, én majd megmondom nektek: a datolyaszilva nagyon szaftos, édes húsú, lágy (de igen keserű) héjú gyümölcs.
Biztosra veszem, hogy értékelni fogjátok, ha elárulom, hogy hősünk, Maci Laci megszámlálhatatlan datolyát képes egyik mancsából a másikba dobni, anélkül hogy egy is a földre esne.
Számára tehát nevetségesen könnyű feladat volt a színes labdák táncoltatása. Előbb kettőt, majd hármat, végül négyet dobott fel szédületes gyorsasággal, aztán ügyesen elkapta és ismét feldobta valamennyit. Maci körül hamarosan egy csodálatos látványt nyújtó színes kör alakult ki, amit a sebesen forgó labdák rajzoltak köré.
A közönség teljesen el volt ragadtatva, a két Chizzling pedig azon tanakodott, hogy a szerencse vajon meddig időzik még kopott sátruk alatt.
A szám közben hirtelen a porondra gurult - ez már a finálé volt - egy bohócokkal teli autó.

A lelkesedéstől és a sikertől megszédült Maci Laci ezúttal túllőtt a célon. Anélkül, hogy abbahagyta volna a labdák pörgetését, felugrott a porondon köröző autóra. Nem is lett volna semmi baj, ha egy közönséges autóról lett volna szó: ám ez váratlanul durrogni kezdett, és szikrákat szórt.

Ahogy Maci felszállt, az autó nem akart többé engedelmeskedni a vezetőjének. Zúgott, mint egy repülőgép, ropogott, mint egy géppuska, és összevissza cikázott a porondon. Mindennek tetejébe füstfelhőket eregetett, és folyton elszórt valamit; hol a sárhányót, hol az ajtót, hol a lökhárítót, hol valamelyik bohócot.

A közönség nevetett, de Maci már nem élvezte a dolgot. Eldobta a labdákat, és megpróbálta ő megfogni a kormányt, de a kezében maradt. Az autó arra ment, amerre neki tetszett. Egyre sebesebben haladt, néha a porond szélébe ütközött, és egyre másra potyogtak belőle az alkatrészek, mígnem hirtelen megállt, és meg sem nyekkent többé.
Maci Laci egyedül maradt a porond közepén egy kormány nélküli, darabjaira hullott autó csupasz vázán csücsülve. A közönség kőfalként vette körül, és ő megértette, hogy ismét valami mutatványt várnak tőle, újabb alkalmat a nevetésre.

A labdás számot nem kezdhette újra, hiszen ahány labda, annyifelé gurult, de a közönség sem lelkesedett volna olyan mutatványért, amit már látott. Minden medvénél okosabb medvénk szorult helyzetéből egy szavalattal próbált szabadulni.
- Uraim - kiáltotta -, mit szólnának egy szép vershez?!
- Ne! - üvöltötte ezer száj.
- Jó, nem mondtam semmit! — kiáltotta Maci Laci. — Akkor eléneklek önöknek egy szép románcot valamelyik olasz operából.
- Ne! - harsogta a közönség.
- Pedig szép lenne... — erősködött Maci. - Két magas hanggal kezdődik...
- A Sanromolói Fesztivál utolsó nagy sikerét akarjuk hallani! — mondta egy öregecske hölgy a harmadik sorban.

- Dugd a fejed az oroszlán szájába! - kiáltott egy kopasz úr.
- Nyelj kardot! - csicsergett egy szemüveges kislányka.
- Emelj fel egy elefántot fél kézzel - javasolta az az emberke, aki cukorkát hordott körbe a közönségnek.
- Legyél fakír! - mondta egy kisfiú mogyoróval, rágógumival és bonbonnal teli szájjal.
- Egyél meg egy kaktuszt szőröstül-bőröstül! - kiáltotta egy kövér lány.
- Lődd ki magad egy ágyúból! - rikkantotta egy szakaszvezető.
- Bokszolj egy kenguruval! - mondta egy sovány, beaténekesnek öltözött fiatalember.
- Öblögesd a szád fűrészporral! - javasolta egy tűzoltó.

„Hű, micsoda fantáziája van az embereknek!" - gondolta Maci Laci, és széles mozdulatokkal, beleegyező mosolyokkal próbálta nyugalomra inteni valamennyi hangoskodót.

Egy szélesebbre sikeredett mozdulatnál azonban az egyik mancsa hozzáért egy kiálló gombhoz az autó műszerfalán. Jókora ütés, nagy füst, autóroncsok szerteszét, és Maci már repült is a magasba, három-négy szaltót is csinálva egymás után a levegőben, mígnem egészen közel ért a sátor tetejéhez, ahol még ott volt kifeszítve a kötél, amin pár perccel ezelőtt Cindy egyensúlyozott.

A hosszan tartó emelkedés után Maci Laci elkezdett zuhanni visszafelé. Hihetetlen gyorsasággal közeledett a föld, és Maci szemét becsukva érzékeny búcsút mondott Cindynek, Bubunak, Smith vadőrnek és az egész Jelly-stone-parknak...
Eltelt néhány véget nem érő pillanat, és végül... nem történt semmi. Amikor Maci végre ki merte nyitni a szemét, rájött, hogy még félig a levegőben lóg: egyik lába fennakadt a légtornászok biztonsági hálóján, a feje pedig a földet súrolta.

- Szervusz, Maci! — mondta egy édes hangocska.

Maci megpördült maga körül, mint egy rúd szalámi, és nagy megdöbbenésére Cindy meleg tekintetével találkozott.

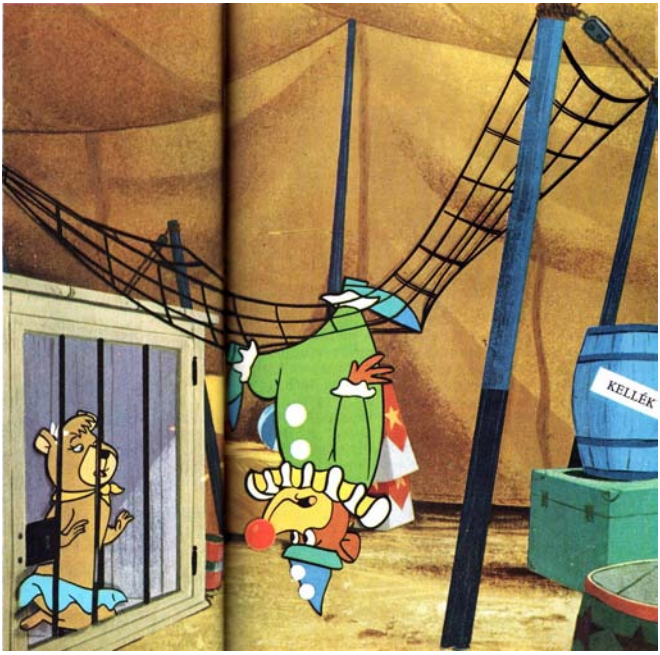

- Mit csinálsz te itt, Maci?
- Eljöttem hozzád elbúcsúzni.

Cindy boldog várakozással teli arca hirtelen megváltozott.

- Elbúcsúzni?! Én meg azt hittem, azért jöttél, hogy kiszabadíts innen!

- Kiszabadítani? Kiszabadítani téged, a cirkusz csillagát? Kiszabadítsalak a fény és ragyogás világából?
- Miféle csillagról és miféle ragyogásról beszélsz? - hüppögött Cindy, orrocskáját a ketrec rácsai közé dugva. - Én csak egy szegény, szerencsétlen, rab medve vagyok!

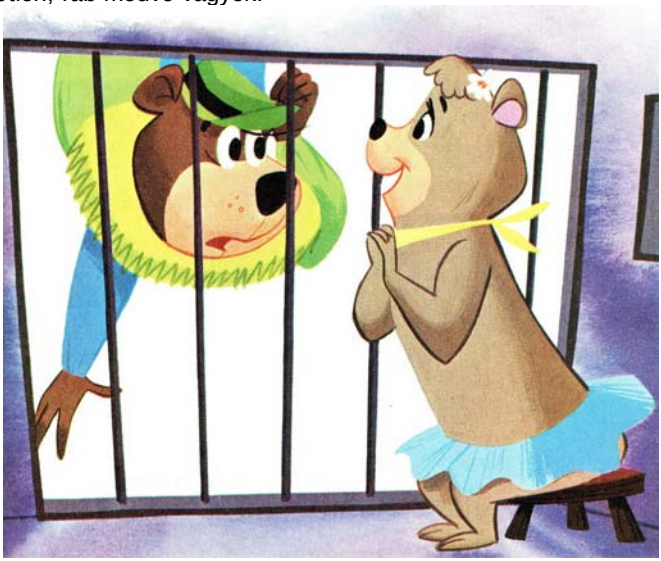

- Egy pillanat! — mondta Maci, és egy rántással kiszabadította a hálóba akadt lábát, és lefejtette magáról a bohócruhát, ahogy a banánhéjat szokás.
- Csendesen! - mondta Cindy, tekintetével egy árnyékban fehérlő valami felé intve: az az utálatos kutya, Mugger aludt ott.
- Tehát ismételd csak meg, kedves! - mondta Maci, közelebb húzódva a ketrechez.

A cirkusznak egy elhagyott sarkában, a lépcső alatt voltak, amelyen a közönség lassan szállingózott már kifelé, mert az előadás véget ért. Maci és Cindy jól hallották, hogy Grifter Chizzling a porond közepén, a felrobbant autóroncsok között állva elköszön a lassan kifelé vonuló tömegtől.

- Viszontlátásra! Köszönöm, hogy eljöttek, hölgyeim és uraim! Holnap, ugyanebben az időpontban még itt leszünk, hogy egy új, lenyűgöző előadással szórakoztassuk önöket. Ne mulasszák el! Adják tovább élményeiket szüleiknek, testvéreiknek, unokatestvéreiknek, barátaiknak és ismerőseiknek! Írják meg távoli rokonaiknak! Hívják el őket is! Jöjjenek, jöjjenek el minél többen! Több szem többet lát!
- Gyorsan! - suttogta Maci. - Mesélj el mindent, még mielőtt jönne valaki. Mit tehetek érted, Cindy?

- Ó, Maci, olyan rettenetes! Ebben a ketrecben tartanak fogva, és csak akkor engednek szabadon, amikor az én számom következik. Ez a mérges kutya folyton a nyomomban van, ez a szörnyű igazgató meg egyebet sem tesz, mint ordítozik... Ó, Maci... Vissza akarok menni Jellystone-ba!

És e szavak után szegény Cindy zokogásban tört ki.

- Bátorság, kedvesem... azaz, Cindy... Majd én elrendezek mindent. Gondolom, nem lesz nehéz kiszabadítani téged.
- Komolyan? Ó, Maci, te olyan csodálatos vagy!
- No persze, persze csak a ketrec kulcsát kell megtalálnom!
- Snively, a sovány Chizzling mindig magánál tartja...
- Rendben, megyek, megkeresem...
- Azt ajánlom, légy óvatos! Ezek az emberek nem tréfálnak!
- Ne félj, kedveském...
- Ó, Maci, most már másodszor nevezel „kedvesednek"! Ez csodálatos ...
- Sietek vissza, hogy harmadszor is mondhassam! Légy nyugodt, és... bátorság! Bízd csak Macira a dolgot!

És Maci Laci lábujjhegyen, hogy fel ne ébressze Muggert, elindult az ismeretlen jövő felé!

„Megkereshetném Bubut — gondolta, miközben megpróbált kijutni a sátorból. - Vele együtt könnyebb lenne végrehajtani a tervem. Így azonban egyedül kell cselekednem... tehát. Lássuk csak! Ha a sovány Chizzlingnél van a kulcs, ő a legfontosabb célpont, őt kell megkeresnem. Vajon most hol lehet? Ha a szimatom nem csal, így az előadás után biztosan a bevételt számolják... És hol máshol, mint az igazgató sátrában?

Tehát! Irány a sátor, teljes gőzzel előre!"

Néhány perccel később Maci Laci elégedetten nyugtázhatta, hogy nagyszerű szimata ezúttal sem csapta be.

Snively és Grifter Chizzling valóban ott voltak a sátorban, ami egyszerre volt igazgatói iroda, szerszámoskamra és Mugger téli vacka. Az említett kutya egyébként, ki tudja, milyen titokzatos mellék-úton, de már Maci Laci előtt odaérkezett, és Grifter mellett ülve, kidülledt, sárga szemeit egy halom pénzre meresztette.

- Pénz! Egy halom pénz - mondta a cirkusz igazgatója, és kezével a pénzkupacba túrt.
- Mondtam neked, elég egy jó szám, hogy kievickéljünk a bajból!
- Jó, jó, de nem bánnám, ha már hozzálátnánk megszámolni és szétosztani a pénzt. Ne felejtsd el, hogy a fele az enyém!
- Persze - morogta Grifter. - Minden ötlet tőlem származik, de azért ötven százalékot adjak neked!
- Uá-uá-uá! - nevetett a kutya ostobán.
- Csend! — kiáltott Grifter, és jól fejbe kólintotta. Aztán ismét a testvéréhez fordult. - Még hogy ötven százalék! Pfű! Kinek volt az ötlete a kötéltáncos medve? Rajta! Ki vele, Snively, kinek volt az ötlete?
- Vau-vau! - ugatott Mugger, és a mancsával magára bökött.
- Állítsd le magad, te torzszülött! - kiáltott Grifter, s ismét rácsapott a kutya nyakszirtjére.
- Egy dolog nem lehet vita tárgya: itt az ész én és csakis én vagyok.
- Pedig ezúttal tőlem származott az ötlet! - kiáltott Snively teljesen elfehéredve. - És most egy újabb ötletem is támadt!
- Még hogy neked ötleted, pont neked?! - mondta Grifter, és hahotában tört ki. - Ne nevettesd már ki magad!
- Hallgass ide, és aztán döntsd el, milyen az ötlet... Tehát: ha egy medvével egy egész zsák pénzt kerestünk, két medvével két zsák pénzt kereshetnénk...
- Ha-ha-ha-ha! - nyerített Grifter, hogy majd leesett a székről. - Snively kedves, te egy igazi lángész vagy! No persze... egy másik medve... most fogjuk magunkat szépen, és elsétálunk a Szikláshegységbe és usgyi, keresünk egy medvét, és egy kis sót hintünk a farkára!
- Nem, Grifter, nem kell olyan messzire mennünk.
- Miért? Tudomásod szerint van itt valahol még egy medve?
- Van bizony — mondta egy hang, de nem Snivelyé —, itt áll ön mellett, Chizzling úr.

Grifternek szinte a fejét is alig kellett mozdítania, hogy megállapítsa, előtte egy igazi medve áll, olyan közel, hogy szinte a könyökével súrolja. A szemei találkoztak Maciéval, s majd felakadtak a rémülettől.

- Egy medve! - hebegte félelemmel a hangjában.
- Ön nagyon éles elméjűen fogalmazott, Chizzling úr - mondta Maci. - Megengedi? Maci Laci vagyok! A kormány küldöttjeként jöttem önökhöz.
- A ko... ko... kormány... kü.. .kü.. .küld.. .döttjeként?
- Igen, Chizzling úr. Önök eltulajdonították Cindyt, aki egy állam védelme alatt áll. Én azért jöttem, hogy vissza vigyem oda, ahol az állam szerint a legjobb helye van, azaz a Jellystone-park ősi erdejébe. Kérem, adják át nekem azon nyomban!
- A Jellystone-parkba? - mondta Grifter visszanyerve kicsit a lélekjelenlétét.
- És a parkban tudják, hogy Ön itt van?
- Ön tréfál?! Nem tudja, hogy a medvék nem hagyhatják el a parkot?

Ej, ej! Hogy lehettél ilyen elő vigyázatlan, Maci! Az ilyen Grifter Chizzling-féle embereknek nem kell mindent az orrára kötni! És valóban, Grifter alig tudott elnyomni egy gúnyos mosolyt, majd leereszkedő, mézesmázos hangon megszólalt:

- Ó, bennem megbízhat... Senki nem fogja megtudni tőlem, hogy Ön itt járt! Ha megengedi, mutatom az utat... Menjünk, és szabadítsuk ki a kisasszonyt!

Két perccel később Maci Laci sugárzó arccal lépett be a még sugárzóbb Cindy ketrecébe.

De hamarosan kiderült, semmi okuk a ragyogásra. Grifter bezárta a ketrec ajtaját, és most már a rács másik oldaláról nézte elégedetten a két medvét, és gúnyosan vigyorgott.

- Egy kis meglepetés a kormány küldöttjének, medve úr!

- Azonnal nyissa ki ezt a gyalázatos börtönt, Chizz-ling úr! — üvöltötte Maci. - Nyissa ki rögtön, késedelem nélkül nyissa ki!
- Ön egy gonosz, gonosz ember! — kiáltotta neki Cindy sírásba fúló hangon.

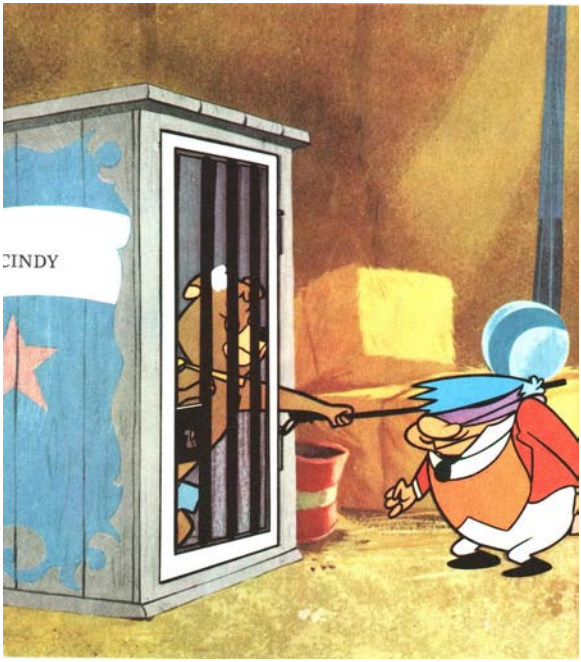

- Ó, igazán! - vigyorgott Grifter. - Ez az egy kis hibám van, és talán még egy, hogy szeretem a pénzt, és két medve különösen sok pénzt jelent.
- Hm! - mondta Snively, aki mellette állt. - Ezúttal tényleg nem tagadhatod, hogy az ötlet tőlem származik!
- Te maradj csendben! - förmedt rá Grifter. - Inkább erre a kulcsra legyen gondod. Az életeddel felelsz érte, megértetted?
E szavak után levette Snivelyről a kalapot, a kulcsot a fejére tette, majd ismét a kobakjára nyomta a kalapot, tenyerével még a tetejére is csapva.
- És most induljunk! Még ki kell nyomtatni az új programot, el kell készíteni az új plakátokat, aztán... és miért is ne... az árakon is módosítunk kicsikét! Most pedig ünnepelni akarok! Végül is megszolgáltam! Te meg - folytatta a kutyához fordulva — fejezd be a farkcsóválást! Te úgyis csak egy nagy semmit kapsz! Mars vissza a helyedre, és őrizd őket! — S hogy mindezt a kenetteljes, hosszú beszédet még nyomatékosabbá tegye, belerúgott

Muggerbe, a két szegény medvére vetett egy haragos pillantást, taszított egyet Snivelyn, majd Grifter Chizzling úr megindult a saját sátra felé.

Snively sötét arccal kullogott utána.
Így látta meg őket Bubu egy szalmabála mögül kipillantva. Hallotta, hogy Grifter Chizzling maró gúnnyal ismételgeti a bátyjának:
- Nem akarlak bosszantani, kedves Snively, de ne feledd, a kulcsot neked adtam megőrzésre...
- Tudom...
- És azt is tudod, mi vár rád, ha elveszíted?
- Igen, többé-kevésbé...
- Akkor nem kell tovább beszélnem...
- Nem hiszem, Grifter. Ne félj, a kulcs biztos helyen van. Itt a fejemen! - vihogott ostobán a sovány Chizzling, és határozott mozdulattal megemelte a kalapját.
A kulcs tényleg ott csillogott, Bubu azt is jól láthatta a rejtekhelyéről.
- Jó... jó... majd meglátjuk - morgott Grifter. - Akkor most beszéljünk vidámabb dolgokról! Ahogy mondtam, ma este ünnepelni fogunk...
- En galuskát fogok enni húsos paradicsommártással, utána nyulat

vadasan, pisztrángot, francia sajtot és fagylaltot... - sorolta Snively lelkesen.
- És első rangú pezsgőt iszunk, természetesen... - egészítette ki Grifter.
- Ó, bocsánat... — szakította félbe Snively -, megfeledkeztem az előételről: mondjuk, legyen sósrudacska, lazac, füstölt sonka, szalámi, két gombácska, két hagymácska, két olajbogyócska, két ba-bocs...
- ... két ökölcsapás az orrodra...
- ... két ököl... Hogyhogy két ökölcsapás az orromra?... — károgta Snively megrémülve.
- Jobban szeretnél az álladra kettőt? - vihogott Grifter.
- De én... - dadogott Snively.
- Te jobb, ha hallgatsz, és vigyázol a kulcsra!

- A fenébe ezzel a kulccsal!
- Ettől a perctől kezdve, egészen addig, míg új utasítást nem kapsz - dörögte Grifter -, te kalapban eszel, kalapban alszol, kalapban zuhanyozol, és ha viszket a fejed, úgy vakarod meg, hogy a kalap a fejeden maradjon! Megértetted?
- Mint mindig, Grifter!
- És ne vágj ilyen képet!
Szegény Snively azon nyomban megváltoztatta az arckifejezését.
- Ilyet sem!
A sovány Chizzling újra más képet vágott, de a bátyja már nem figyelt rá. Bement az igazgatói sátorba, és a páncélszekrény felé irányította lépteit.

- Újra meg akarom számolni - mondta. - Még mindig nem tudom elhinni, hogy ilyen bámulatosan nagy bevételünk volt...
A két testvér letelepedett az asztalhoz, és... és, amit ezután csináltak, nem érdekes a számunkra, legalábbis egyelőre.
Most inkább kövessük nyomon Bubut, aki mikor látta, hogy a két alak belép a sátorba, összeszedte bátorságát, és előbújt a rejtekhelyéről. A kis medve lábujjhegyen, az éjszaka leple alatt elérte a sátornak azt a szögletét, ahol Cindy és Maci Laci ketrece állt.
Egy rosszul befoltozott hasadékon keresztül megpillantotta őket, amint vigasztalanul kuporognak egymás mellett börtönük fenekén.

A rácsos ajtó előtt egy gyékényen Mugger bóbiskolt összegömbölyödve.

A ketrec látványa kimondhatatlanul megrendítette Bubut. Azok a rácsok eszébe juttatták Maci szavait a rabok életéről, ami annak idején Macit is várta volna az állatkertben, és akkor mesélt róla, mikor a San Diegóba irányító emblémával a nyakában találkozott Bubuval.
Bubu visszagondolt arra a drámai beszélgetésre szívbéli barátjával, amelyből megtudta, hogy a minden medvénél intelligensebb medve lábára talán

vasgolyót is tettek volna az állatkertben, amit talán meg is kellett volna ennie.
A bátor kis Bubu elborzadt, és megfogadta, hogy mindent megtesz azért, hogy kiszabadítsa Macit és Cindyt, és persze magát is a bajból. Kidüllesztette a mellét, kivicsorította a fogait, és egy pár ökölcsapást mért a levegőbe.

- Meg fogom csinálni! — mondta.

Két barátjára gondolt, s mozdulatában bátorítás és ígéret volt: a közeli szabadság ígérete.

Éljen a szabadság!

Szabadság! Milyen édes szó! Bubu számára nagyon sok mindent jelentett, mindent, ami belefér ebbe a szóba: Jellystone. A zöld mezőket, a suttogó erdőket, az ég kék ívét, a patakokat, vízeséseket, a virágok illatát, a madarak hívogató hangját, a szél lágy simogatását... Egyszóval mindazt, ami most nagyon messze volt, ami elveszett, de amit hamarosan újra megtalálhatnak, újra láthatnak, ha ő vissza tudja adni Cindynek és Macinak a szabadságát.
Nem lesz könnyű vállalkozás, és Bubu ezt nagyon jól tudta. Ráadásul a legnagyobb nehézség éppen a kezdet kezdetén várta: hogyan tudja elcsenni a kulcsot Snively kalapja alól?
„Um!" - gondolta Bubu, amikor átbújt a sátor alatt, amelyben a Chizzling fivérek éppen aludni készültek, és látta, hogy a nevezett kalap tulajdonosának a fején ül.
„Um" - gondolta néhány pillanattal később a fejét vakarva. Ez a gondolat hajszálra olyan volt, mint az előbbi, éppolyan bizonytalan és kusza. Érthető, hisz Bubu gondolatai egyszerűek voltak, sok kicsi gondolat egymás után, s ez a sok kicsi gondolat állt össze végül egy nagy gondolattá. S hogy ez a sok kis gondolat mindig egy „um"-ban öltött formát, az valóban elég különös. De hisz nem éppen a szabadságról beszéltünk? Hagyjuk tehát Bubut, hadd gondoljon szabadon, amit akar, és csak annyit áruljunk el ebből a két „um"-ból, amennyit történetünk feltétlenül megkíván.
Első „um!": „Micsoda ellenszenves alakok ezek a Chizzlingék!"
Második „um!": „Hogy lehetne kivenni a kulcsot egy alvó Chizzling kalapja alól, ha az ráadásul még ellenszenves is?"
Tehát: Bubu, ahogy mondani szokás, nem találta még meg a célravezető megoldást. Mi azonban búcsúzzunk itt el tőle, és kívánjunk neki nagyon gyors előrehaladást a megoldások keresésében. És most nézzük, mi történt közben a Chizzling-sátorban.
Grifter ígéretéhez híven nagy lakmározást csapott, és most a pocakját fogta, amelybe egy egész halom finomságot gyömöszölt a vacsora során, amivel e mesés nap után megjutalmazta magát. Az orrán, ami az italtól fénylett, mint egy kifényesített uborka, a hold sugarai tükröződtek, ebben a holdfényben készülődött Grifter a lefekvéshez.
Snively, aki szintén jól teletömte magát, néha csuklott egyet, és minden egyes csuklásnál — csrr!, csrr!, csrr! - megzörrent a kulcs a kalapja alatt.
- Jó lenne, ha kimennél, és megnéznéd azt a két alakot! - mondta Grifter.
- Miféle két alakot?
Grifter elbömbölte magát, megsemmisítő pillantást vetett a bátyjára, amitől Snively fehér lett, mint a fal. Azon nyomban észbe kapott, és ezt mondta:
- Rögtön megyek, és megnézem, alszanak-e a medvék...

- És hogy Mugger a helyén van-e - tette hozzá Grifter. Snively kikászálódott a sátorból, és elsétált a sötétben kucorgó
Bubu mellett.
Hamarosan visszajött, és bement a sátorba, Grifter felé dünnyögve:
- Minden rendben!
- Krrr! - hangzott az udvariatlan „válasz".
- Alszol, Grifter? Semmi válasz.
- Elaludt - motyogta Snively magának, vagy talán a világosságnak, de az is lehet, hogy Grifternek. Aztán az álom ködbe borította a bortól és attól az átkozott kulcstól már egyébként is elnehezült agyát.
Pár pillanat múlva mélyen aludt. Szája tátva volt, irdatlan orra fújtatott, és arról álmodott, hogy övé az egész cirkusz, és most ő ugráltatja Griftert. Csodálatos álom volt, de valami megzavarta: szörnyen elkezdett viszketni az orra.

- Há-á-ápci! - és az egész sátor megremegett a tüsszentéstől.
- Ejnye, Snively — morgott Grifter félig felébredve a nagy lármától. — Mikor tanulsz már meg csendben tüsszenteni?
- Krrr! - válaszolt Snively.
- Krrr! - mondta Grifter.
- „Újra elaludtak - gondolta Bubu. - Sikerült!" - és mosolyogva nézte a kulcsot, ami ott fénylett a mancsocskájában. Csak egy szemvillanásnyi ideje

volt, de Bubu, a nagy, a rettenthetetlen Bubu meg tudta szerezni ezalatt a kulcsot.
A kis medve ugyanis egy vékony szalmaszállal megcsiklandozta Snively jókora orrát, s mikor az eltüsszentette magát, a kalap megemelkedett. Bubu ezt az alkalmat használta ki, és villámgyorsan megragadta a kulcsot. Aztán, mint aki jól végezte dolgát, kisétált a sátorból, és szaladt, hogy a „kiszabadítási hadművelet" második részét is véghezvigye, azaz, hogy kinyissa Maci Laci és Cindy ketrecének ajtaját, és velük együtt eltűnjön Jellystone békés paradicsoma felé.

- Bubu! - kiáltott Cindy, ahogy megpillantotta a kis medvét bekukucskálni a ketrecbe. - Az ég küldött! Megmenekültünk! Megmenekültünk!
- Pszt! - intette le Bubu.
Amikor azonban Maci Laci is felpattant, akkora lett a zaj, hogy Mugger kinyitotta fél szemét.
- Grrr! - hördült fel a kutya, s még az orrával hozzászusszantott néhányat:
- Sniff... sniff... sniff.
Medveszagot érzett, és ráadásul nem is a ketrec felől. „Még egy medve? - fordult meg kínkeservesen a gondolat ostoba kutyaagyában. - Az lehetetlen" - és becsukta a másik szemét is.

Bubu lábujjhegyen, kezében a kulccsal egészen megközelítette a kutyát, és féllépésnyire tőle megállt. Ahhoz, hogy kinyissa a ketrecajtót, át kellett volna lépnie rajta.

„Pedig ez mégis medveszag" - fordult meg ismét Mugger agyában.
És ekkor hirtelen felugrott, gyors hátraarcot csinált, és abba az irányba fordult, ahol a „harmadik" medvét sejtette.
Bubu azonban, hála rendkívüli fürgeségének, amit már derekasan bizonyított Snively tüsszentés sebességét legyőzve, ismét a kutya háta mögé került, és a ketrec rácsain keresztül átnyújtotta a kulcsot Macinak. Egy pillanat múlva, újra megelőzve a kutyát, már megint Mugger háta mögött volt, s mozdulatlanná merevedett, mint egy szobor.

- Rrrr! - morgott Mugger, és bosszúsan visszazöttyent a gyékényre. Dühös volt, amiért feleslegesen kelt fel. Még hogy feleslegesen!
Alighogy szempillái rácsukódtak sárga szemeire, Maci Laci kulccsal felvértezett mancsát kidugta a rácson, megkereste a kulcslyukat, szép halkan bedugta a kulcsot a zárba.
Cindy és Bubu lélegzet-visszafojtva és dobogó szívvel figyelte a műveletet. A néma csendet csak egy oroszlán bömbölése verte fel. Cindy megborzongott, és még közelebb húzódott Macihoz, aki most csendesen megforgatta a kulcsot a zárban, és minden egyes sikeres fordulatnál Bubura kacsintott, aki ezt egy kis mosollyal viszonozta. Ám az idő közben haladt, és ha Snively véletlenül felébred, és nem találja a kulcsot...
Szerencsére Maci már az utolsót fordította a zárban, és végül nagyon lassan kinyitotta a ketrec ajtaját, vigyázva, nehogy nyikorogjon.
Amikor az ajtórés már elég széles volt, Maci kicsúszott rajta, és maga után húzta Cindyt is. Az alvó kutyát szinte súrolva, odaosontak Bubu-hoz, és elindultak a kijárat irányába, a szabad levegőre, a boldog szabadság felé.

Az éjszaka friss levegőjének gyengéd ölelése olyan volt, mint egy ígéret.
- És most előre! - mondta Maci, amikor végre megszólalhattak. — De mégsem! Irány vissza!
- Vissza?! - kérdezte egyszerre Cindy és Bubu elképedten.
- Támadt egy ötletem! - mondta Maci. - Ti csöndben várjatok meg itt.
És Maci Laci szó nélkül visszament a sátorba, és a ketrec felé közeledett, ahol még az imént raboskodott.

- Üdv, Mugger! - mondta jó hangosan. - Azért jöttem, hogy orrba verjelek, és meghúzzam a farkadat.
Mugger nem mozdult. Folytatta a horkolást; olyan mélyen aludt, amilyen mélyen kutya csak képes.
- Ha így állnak a dolgok — mondta Maci, tudomásul véve, hogy Muggert még az ágyúdörgés sem ébresztené fel -, nagylelkű leszek. Megkímélem az orrod és a farkad, de nem kíméllek meg a szégyentől, amit sokkal nehezebben fogsz elfelejteni.
Megfogta a gyékényt, és a rajta kuporgó Muggerrel együtt be vonszolta a ketrecbe.

Ő maga kijött, és kétszer megfordította a kulcsot a zárban, aztán kivette, és egy halom szalma közé dobta.
- Az álnokságodért - mondta, és egy szánakozó pillantást vetett az alvó kutyára. - Hihihihi!
Az utolsó „hi", Maci immáron híressé vált nevetésének befejező akkordja, végül felébresztette Muggert.

Jóllehet ellenszenves kutyáról van szó, mégis nehezemre esik beszélni az ezután következő percekről, amelyek kétségkívül Mugger életének legszörnyűbb pillanatai voltak. Legyünk tehát irgalmasak, és borítsunk fátylat a Mugger ostoba agyát teljesen elborító érzelmi viharra, annál is inkább, mert az események sürgetnek, és nekünk követnünk kell hőseinket, akik ez idő tájt még nem voltak teljes biztonságban.
Mugger ugatása hamarosan felverte az éjszaka csendjét, de Maci Laci már úton volt a szabadulás felé!
- Nini, egy autó! - kiáltotta egy határozottan autóra emlékeztető fekete tömegre mutatva (igaz, egy kicsit öregecske típus volt, még a „húszas évekből" lehetett).
Mind a hárman felugrottak rá, és az autó elkezdett recsegni, ropogni, mintha szét akart volna esni.

- Mind itt vagyunk? - kérdezte Maci. - Indulhatunk?
- Induljunk már, Maci! - esedezett Cindy, aki még mindig remegett.
- Ha valaki most azt mondta volna nekik, hogy a Jellystone-park közelebb van, mint a hold, nem hitték volna el, olyan rettentő távolinak tűnt.
- Rrnarrpettpitt, bimm-bumm! - nyögte az autó, mintha csak bizonyítani akarná, hogy van benne motor, és hogy Maci tényleg megtalálta az indítás módját. Abból, hogy az autó minden köhögés nélkül tovább zúgott, mindannyian megértették; a járgány működőképes.
- Most sebességbe kapcsolok - mondta Maci. - Négyessel induljunk?
- Induljunk, amilyennel akarod - mondta Bubu, aki éppúgy aggódott és reménykedett, mint Cindy. - Csak induljunk már, az isten szerelméért!
- Nem az isten, hanem Jellystone szerelméért! - kiáltotta Maci, teljesen megrészegülve a visszanyert szabadságtól és a kalandvágytól.
- Érzitek, milyen jó a rugózása? - kiáltotta a becsületes medvék legbecsületesebbike, s közben találomra sebességbe kapcsolt, amitől úgy indult el az autó, mint egy rakéta.
- Bumm! - durrant egyet az autó, és zajosan tovább pufogott, valahogy úgy, ahogy falusi búcsúkban szokás, ahol az emberek saját gyönyörűségükre a legfülsiketítőbb petárdákkal és mozsarakkal durrogtatnak. — Bamm-barabamm — pim — pum — pam — patabumm — brommbrommbromm-bamm — bot - bit — bet - but - bomm! — dübörögte az autó.

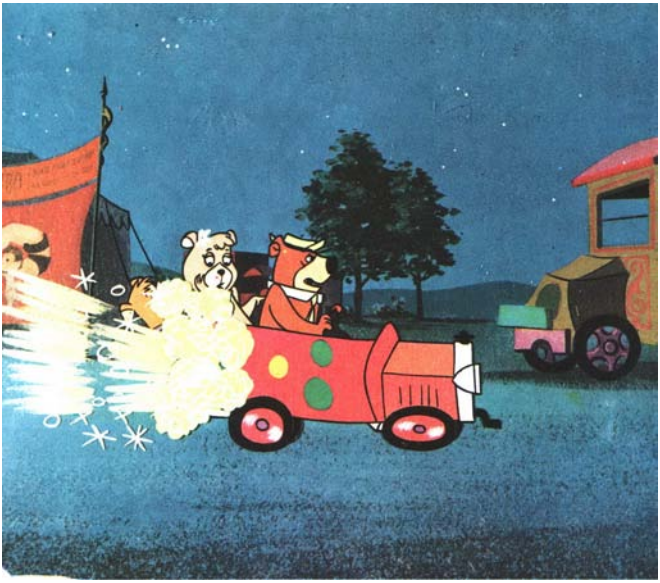

- Vau! Vau! Vau! — ugatott közben Mugger.
- Roar! — bömbölt az oroszlán, nem mintha kedve lett volna, hanem mert oroszlán volt, és e zűrzavar közepette nem tudta másként kinyilvánítani, hogy mennyire zavarja ez az egész.

- Hű! - mondta ebben a pillanatban a sovány Chizzling, hirtelen felpattanva az ágyból. - Mi ez a pokolbéli lárma?
- A fenébe is! - válaszolt rá Grifter. - Ezek a bohócautó petárdái! Valaki elindította a motort! Mire vársz, te semmirekellő! Szaladj, nézd meg, mi történt!
- Szörnyűek ezek a durranások! - nyivákolt Snively.
- De még szörnyűbbek lesznek, amiket tőlem kapsz a fejedre, ha nem szeded a lábad! Nesze egy kis ízelítő!

S Grifter felemelte egyik öklét, aztán levette Snivelyről a kalapot, hogy egyenesen a kobakjára mérje az ütést.
- Hol a kulcs?! - üvöltött, s ökle megállt a levegőben.
- Miféle kulcs?
- Hogyhogy „miféle kulcs"? Nem emlékszel, miről beszéltünk tegnap este elalvás előtt, te csirkefogó!
- Valószínűleg „jó éjszakát" kívántunk egymásnak...
- Ó! - kiáltott Grifter, és elkeseredésében saját fejére ütött akkorát, hogy majd behorpadt a koponyája.
- Bara-barabang! — recsegett-ropogott a bohócautó, összevissza cikázva a környéken.
- Majd később számolunk! — ordított a kövér Chizzling, és kivonszolta az öccsét, mutatva neki, merre menjen.
- Én erre, te arra! És ne hagyd meglógni őket, különben baj lesz, érted?
- Értem - mondta Snively, aki az éjszaka friss levegőjétől magához tért, és valóban kezdte érteni, mi történt.

Megkezdődött az üldözés. Ami ezután következett, az valódi krimibe illő volt, ahol mindig üldöznek valakit: a rendőrség a banditákat, a kémelhárítás a titkos ügynököket, a rosszak a jókat, a „mieinket" a „tieitek". A különbség csak annyi, hogy a „mieink" most aligha voltak olyan körülmények között, hogy egy hosszú üldözést kibírjanak. És valóban, a bohócautó a sok petárdától fokozatosan darabjaira hullott, ahogy az előadáson is.

És a „mieink" hamarosan - hárman egy keréken csücsülve - teljesen a sors kezébe kerültek. Egy régi közmondás szerint: bátraké a szerencse.

Hamarosan látni fogjuk, milyen igaz is a közmondás!
Nem akarok elébe vágni e fejezet izgalmas és kicsit romantikus befejezésének, de annyit azért elárulok nektek, hogy hőseink vakmerőségét, Macival az élen, a legteljesebb siker koronázza.
Jóllehet már teljesen elkábultak a sok durrogástól és a megmaradt egy keréken való bizonytalan egyensúlyozástól, Maci Lacinak Cindynek és Bubunak mégis sikerült kijutnia a cirkusztérről. Aztán átkarikáztak egy frissen szántott földön, keresztülgázoltak egy patakon, két ösvényen és egy csapáson. (Igen, barátaim: még egy csapáson is, ami afféle természetes ösvény, nem emberi láb, hanem vadállatok patái és körmei taposták ki.)
S mindennek a tetejébe még átzötyögtek egy odvas fán és két tüskés bokron.
A Chizzling fivérek meg a nyomukban! Gyalog? Még mit nem! Mikor a medvék nyomába eredtek, beugrottak a teherautóba, ugyanabba, amelyikben először láttuk őket azon az éjszakán, amikor Cindy a fogságukba esett.
- Nem gondolod, hogy előbb elkapnánk őket, ha utánuk eresztenénk Muggert? - mondta hirtelen Snively, ölében tartva Muggert, akit még az őrült üldözés előtt szabadított ki a ketrecből.
- Soha! - bömbölte Grifter. - A saját kezemmel akarom széttépni őket, aztán széttéplek téged és Muggert is! Egyiktek ostobább, mint a másik. De megfizettek még nekem ezért! De még hogy megfizettek!
Aztán jól beletaposott a gázpedálba, és száguldottak mezőkön, patakokon és fügekaktusz-ültetvényeken keresztül. A teherautó úgy himbálózott, mint egy csónak a nyílt tengeren. Mugger gyomra fel-le járt, akár egy lift. Snively nekitámaszkodott a szélvédőnek, hogy orra ne ütközzék folyton bele a pokoli utazás alatt, de hiába! Ugyanekkor a világ legelképesztőbb járműve, az a fék, rugó és motor nélküli egyetlen kerék csak folytatta az útját

győzedelmesen, szépen, diadalmasan a szabadság, Jellystone zöld mezői felé...

- Ha ezzel a sebességgel száguld tovább a kerék, hamarosan otthon leszünk, kedveskéim! - kiáltotta Maci Laci, miközben a kerék végre egy útra, egy igazi útra gördült fel.

Ó, Maci Laci, te örök optimista!

Egyszer mindennek vége szakad, még a régi és új közmondások igazsága is mulandó. A medvék szerencsés futamának is valahol be kellett fejeződnie. És be is fejeződött, méghozzá hamarosan!

- Batabangheteepoikrasss!

Ne, ne ijedjetek meg! Nem a mi barátaink bukfenceztek bele az út porába a kimerült kerékről.

Valami más volt az, ami zajosan, egyetlenegy durranással befejezte pályafutását és az üldözési versenyt is. Egy zilált külsejű, de tiszta lelkű jármű volt az, amely belefáradt, hogy három gazembert — Griftert, Snivelyt és Muggert — cipeljen keresztül-kasul a világban, és határozottan, keményen vetett véget ennek az áldatlan helyzetnek. Chizzlin-gék teherautója volt ez a jármű, amely teljes sebességgel egy oszlopnak rohant: az oszlop egészen olyan volt, mint amilyenre Cindy próbált menekülni, amikor Mugger üldözte.

- Nem gondolod, hogy jobb lenne... - próbált valamit kinyögni Snively egy pillanattal az eset előtt. Grifter azonban nem válaszolt. Egyik kezét levette a kormányról, hogy öklével behúzzon egyet Snivelynek. Ekkor veszítette el uralmát a kocsi felett, és a teherautó elkezdett kacsázni, mintha csak a megfelelő helyet kereste volna a bosszújához. Ez a hely volt az imént említett oszlop, amely a történetírók szerint boldog volt, hogy ilyen nemes célt szolgálhatott.

Mialatt a Chizzling fivérek és gonosz kutyájuk kikecmergett az autó roncsai alól, hőseink ragyogó holdsugárban száguldottak tovább áhított céljuk felé.

A huszonötödik óra

Amennyiben hőseink sorsa nem fordul jóra hamarosan, bizony John Smith, a Jellystone-park vadőreinek parancsnoka sem remélhet túl sok jót a sorstól. Ha a három medve néhány órán belül nem kerül vissza a parkba, szökésük híre eljut felettesei fülébe is, és ekkor a karrierje, de talán még az állása is komoly veszélybe kerül. Egyszóval Smith vadőr komoly bajban volt.
Attól a perctől kezdve, hogy sikerült kitörnie a kamrából, ahová Maci Laci zárta, egyebet sem tett, mint rendeleteket adott és vont vissza, közben pedig szüntelenül járta Jellystone-t és környékét a dzsippel, majd motorkerékpárral, végül már helikopterrel körözött a park fölött.
- Hű, ha egyszer elkapom őket... - mondta néha a fogait vicsorgatva, és közben azzal szórakozott, hogy válogatott büntetőeszközöket eszelt ki, elsősorban Maci részére. — Ha én egyszer elkapom őket...
De nem kapta el őket, az idő pedig haladt, és a Minisztériumból bármelyik pillanatban megérkezhetett az a bizonyos ajánlott levelecske, amely közli vele az elbocsátását.
- Ha elkapom őket...
- Ha elfognak minket - mondta nem is olyan messze Cindy medve, természetesen Macihoz beszélve -, ha elfognak minket...
- De nem fognak el! - szakította félbe Maci Laci.
- Ó, Maci - sóhajtotta a medvelány -, ha hagynám, hogy engem elfogjanak és vissza vigyenek a cirkuszba, te és Bubu visszatérhetnétek Jellystone-ba, igaz?
- Um! — morgott Maci. — Kezdem azzal, hogy sem én, sem Bubu nem tudnánk elválni tőled, különben meg erősen kétlem, hogy bárki, aki minket követ, téged akarna visszavinni a cirkuszba.
- De akkor - kérdezte Bubu - miért üldöznek minket, mint a banditákat?
- Eh! - zárta le a vitát Maci. - Ennek az egész üldözésnek az az ősrégi előítélet lehet az alapja, hogy a medve veszedelmes állat!
Ahogy kijöttek a kis erdőből, ahol az éjszakát töltötték, néhány lépéssel távolabb megpillantottak egy utat.
- Hű, Maci! - kiáltott Bubu, egy ponyvával letakart teherautóra mutatva, amelynek az oldalán hatalmas felirat díszelgett.
- Ha nem tévedek, arra a kamionra az van írva... ?
- Jellystone! - rikkantott Maci. - Jellystone van odaírva! Ez egy áruszállító autó lehet, ami a park és a város között közlekedik.
- Akkor...
- Akkor akár megy, akár jön, előbb-utóbb...
- ... elvisz minket Jellystone-ba! - következtetett Maci, és két sorstársára kacsintva intett, hogy lopakodjanak fel, és rejtőzzenek el a nagy ponyva alatt, a várakozó teherautó rakománya közé.

Így is tettek mind a hárman, s kis idő múltán hallották is, hogy a motor felbőg, és a jármű elindul.

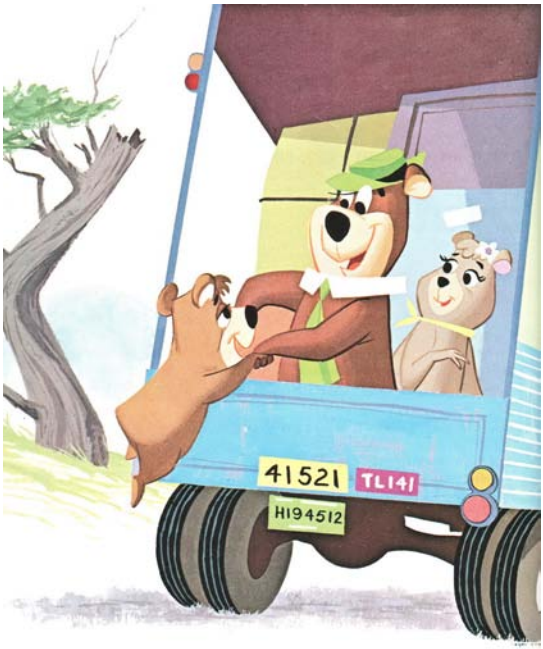

A teherautónak két sofőrje volt, akik felváltva vezettek, és váltakozva segédkeztek az áru fel- és lerakodásánál is.

- Egy kicsit éhes vagyok - mondta az, aki e pillanatban vezetett.
- Adhatnál egyet abból a szendvicsből, amit most vettünk...
- Rendben - mondta a másik.

Előhalászott a táskából egy csomagot, kibontotta, kivett belőle egy sonkás szendvicset, és anélkül, hogy tekintetét levette volna az útról, odaadta a vezetőnek.

Az egyik medve mancsa a vezetőfülke kis ablakán keresztül villámgyorsan lecsapott a szendvicsre, és eltűnt a ponyva mögött.

Pár pillanat múlva a vezető megszólalt:

- Mintha kértem volna egy szendvicset! Gyerünk, ne várass már ilyen sokat...
- A teringettét, micsoda étvágy! - mondta a kollégája, és egy másik szendvicset, az előbbihez hasonlóan odanyújtott neki.

A medvemancs változatlan sikerrel megismételte a műveletet.
- A rézangyalát, micsoda étvágy! - mondta, aki a szendvicset nyújtotta. - Mikor ettél te utoljára?
- Nem akarom fölizgatni magam, amíg ezt az ócskaságot vezetem - mondta a sofőr, s hirtelen parázs vita kerekedett közöttük, ami még mindig tartana, ha a teherautó időközben célt nem ér. Megálltak, és amikor kiszálltak, a következő jelenet fogadta őket: egy asszonyság üvöltve elájul, miközben három medve kiszáll hátul a teherautóból, és ezt kiabálja:
- Jellystone-ban vagyunk! Éljen! Hazaérkeztünk!
- Valóban... - mondta Bubu.
- ... egy kicsit megváltozott a Jellystone-park... -folytatta Cindy.
- Tényleg - mondta Maci -, nem látom a táblákat a felirattal: „A medvék etetése tilos!"...
- Sem a zöld réteket, sem a fákat — fűzte hozzá Bubu.

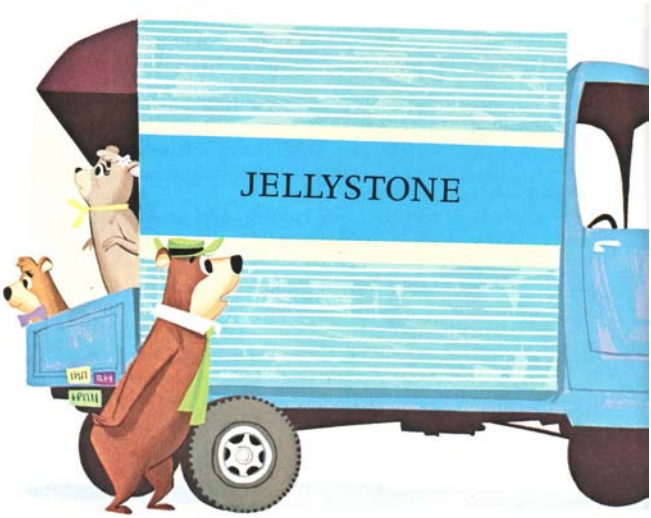

- Látok viszont embereket, akik lassan körülvesznek minket - mondta Maci. - Ezért, gyerekek, döntésem újra csak az: szedjétek a lábatokat a nyakatokba! Gyertek utánam ebbe a barlangba!
De nem barlang volt!
Maci és társai egy nagy város közepén voltak, és a nyílás, ahová fejest ugrani készültek, egy földalatti vasút, más néven a metró bejárata volt.
És valóban, pár pillanat múlva egy csomó ember rohant ki lélekszakadva, segítségért kiabálva, mert mint mondták, három medvét láttak kóborolni az állomáson.

Utoljára egy bizonyos kalapos, zöld nyakkendős úr rohant ki az állomásról, vastag bundába burkolózva. Ő is kiabált:
- Segítség, segítség! Medvék! Veszedelmes medvék! Segít... - de aztán nyugodtan és mosolyogva gyorsan hozzátette: - Ej, minek szedem én ennyire a lábam, hisz én vagyok az a veszedelmes medve! Hihihihi!
Aztán odaállt annak a valaminek a bejáratához, amit ő még mindig barlangnak hitt, és jó hangosan bekiabált:
- Cindy, Bubu, gyertek elő! Gyertek és nézzétek, milyen mulatságosak ezek a városi vadőrök!
Ki tudná megmondani, mit találhatott Maci Laci olyan mulatságosnak a rendőrökben, akik óvatosan, fegyverüket rászegezve közeledtek felé.
Cindy és Bubu sem értette a dolgot, sőt Cindy még fel is kiáltott:
- Elvesztünk, Maci, körülvettek bennünket!
- Aki Maci Lacival kezd harcot, az fűbe harap! - harsogta a minden medvék legintelligensebbike, és egy lépcsőre mutatva elkurjantotta magát:
- Arra van a szabadulás útja! Utánam!

Az emeletre kapaszkodtak felfelé, mígnem elérkeztek az állványzat legtetejére, egészen közel az éghez.
- Nem bírjuk ki sokáig itt fenn - mondta Cindy.
- Nyugalom, kislány! Nem nekünk kell kibírni sokáig, hanem azoknak az uraknak ott lenn. Nem tudom, meddig képesek ilyen kitekert nyakkal a levegőbe bámulni.
- Maci - szólalt meg Bubu -, én téged mindig a becsületes medvék legbecsületesebbikének tartottalak, és nem akarom megváltoztatni a véleményemet éppen most, de be kell vallanom, hogy egy kicsit reszketek...
- Én még ma embert eszek - vihogott a jól sikerült ötleten Maci.
- De Maci... - tiltakozott erőtlenül Cindy.
- A nyugalomban az erő - vigasztalta őt Maci -, és nekünk nyugodtnak kell látszanunk. Éppen ezért: nyugi!

- Én nagyon nyugodt vagyok - mondta Bubu -, annál is inkább, mert ha sokat ugrálok, még könnyen lezuhanok.
- Látod, ez derék - dicsérte meg Maci, a nagy.
- Remélem, hogy számíthatok rád abban a kényes dologban is, ami most ránk vár.
- Mi lenne az?
- Elő kell készítenünk az éjszakai szálláshelyünket - mondta Maci. Egy ég és föld között felfüggesztett gerendán csücsültek, és Maci még „éjszakai szálláshelyről" beszélt! Az ő optimizmusa valóban nem ismert határt!

Valójában aztán nem készítettek semmit, hanem ülve aludtak, úgy, hogy míg kettő aludt, egy ébren őrködött, hogy a másik két alvó le ne zuhanjon a mélybe. Maci Laci fent idézett mondata mégis megtette a hatását: bizalmat öntött Cindybe és Bububa, mert meggyőzte őket arról, hogy alapjában véve még rosszabbul is járhattak volna, és bár az új nap ilyen kényelmetlen helyzetben virrad rájuk, de legalább szabadok.
S valóban, másnap nagy újság várta őket. Amikor a nap megvilágította a helyszínt, a három barát láthatta, hogy egy tévékamera szegeződik rájuk.

- A medvék frontján pillanatnyilag minden nyugodt - mondta egy televízióriporter, miközben a tévé képernyőjén megjelentek a medvék.
- A tűzoltók elfoglalták kijelölt helyüket. A Természetvédők Egyesülete már csak az utasítást várja, hogy közbeléphessen. A cél természetesen az, hogy a medvéket sértetlenül fogják el. Most operatőr kollégánk megkísérel néhány közelképet mutatni ezekről a különös állatokról, akik a szédítő magasságra fittyet hányva, abszolút győztesként kerültek ki a rend őreivel való első összeütközésből, ha lehet itt egyáltalán összeütközésről beszélni, hiszen a medvék nem támadtak, csak menekültek, s közben párját ritkító vakmerőségről tettek tanúbizonyságot!
- Maci, nézd! - mondta időközben Bubu. - A televízió minket közvetít!

- A televízió?! - kiáltott Maci frissen, mint egy kismadár. -Hihihihi! Talán épp egy új tehetséget keresnek, és ez a tehetség, a tévé új sztárja én is lehetnék! Én: Maci Laci, a csodálatos! Hihihihi! Üdv, Amerika! Maci Laci köszönt téged!
- Ez egy ragyogó beállítás!
- mondta az operatőr.
- Tartsd vonalban, ameddig csak tudod, és hozd egészen közel — válaszolt rá a tévériporter. — Az egész kontinens veszi az adást!

Valóban, ezek a képek Amerika legeldugottabb sarkában is láthatóak voltak a reggeli tévéhíradóban.
A televíziónézők között ott volt Smith vadőr és első helyettese, Joe is.
- De hisz ez... ez... Maci Laci! - dadogta John Smith, amikor feltűnt Maci, aki aligha a legalkalmasabb medve az összes televízió bemutatásra alkalmas medve közül.
- Üdv mindenkinek - kiáltotta —, minden barátunknak Jellystone-ban és környékén! Hozsánna minden embernek és állatnak, kövérnek és soványnak, hozsánna! És hadd adjak át önnek is, John Smith, egy forró üdvözletet a mellettem álló Cindy és Bubu nevében!
- Aaaaah! - kiáltotta a vadőrök parancsnoka, mintha orvul egy döfés érte volna. - Tönkretett, méghozzá egész Amerika előtt!
-

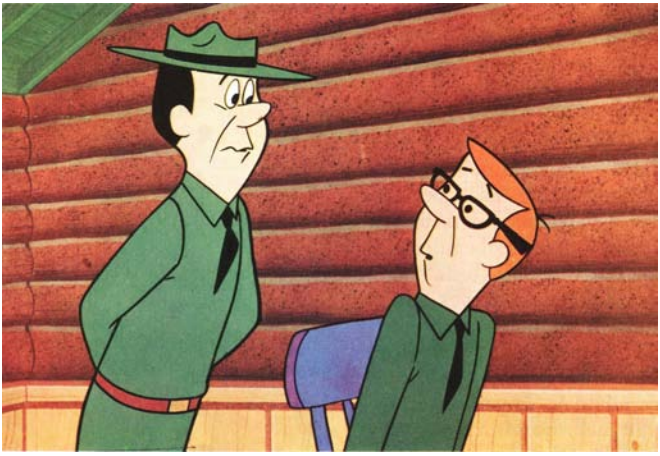

- Pedig lehet, hogy a Minisztériumban még nem tudtak semmit - mondta Joe. Így próbálta vigasztalni főnökét, de csak még jobban feldühítette.
- Add ide a puskámat! - kiáltott olyan hangerővel, amekkorával csak bírt.
- De hát mit akarsz csinálni, főnök?
- Elég, ha én tudom, mi a dolgom! Te intézkedj, hogy legyen elég üzemanyag a helikopterben, a többi az én gondom!
- Tehetek valamit a távolléted alatt?
- Igen. Készítsd össze a bőröndömet! Ha a Minisztérium értesülést szerez arról, ami történt és ami még történni fog, szedhetem a sátorfámat.
E szavak után Smith vadőr rohamléptekben elindult. Be vágódott a helikopterbe, és felszállt, megfeledkezve a puskájáról és arról, hogy nem hagyott időt a vadőrnek, hogy feltöltse benzinnel a helikopterét.
- Ha jól látom - kiáltotta a tévériporter nem sokkal ezután -, már a helikopterek is akcióba léptek!

S egyszer csak Smith vadőr is megjelent a képernyőn, ahogy görcsösen szorítja a botkormányt, mintha csak darabokra akarná törni.

Bubu vette észre először, és rögtön felkiáltott:

- Nézzétek! Ott van Smith vadőr! Helikopterrel jön!
- Hihihihi! - ujjongott Maci boldogan. - És tényleg ő az! Hu-huuuú, vadőr úr! Itt vagyunk!

Mikor azonban kihajolt, hogy üdvözölje a vadőrt, egy pillanatig az űrben lebegett, Bubu kapta el röptében.

A helikopter időközben széles kört írt le, és a rendőrség által szabadon fenntartott helyen, éppen az állvány alatt ért földet.

Miután rövid tanácskozást folytatott a hivatalból kiküldött emberekkel és az eseményeket irányító személyekkel, Smith vadőr kezébe vett egy hordozható hangszórót, és a következő fagyos és távolságtartó üzenetet juttatta el a medvék füléhez:
- Hé, medvék! Itt Smith vadőr beszél! Hallotok engem?
- Tökéletesen, főnök! - kiáltotta Maci. - Hogy érzi magát?
- Csak a lényeget, Maci! Az a kötelességem, hogy azonnal visszavigyelek benneteket a Jellystone-parkba! Most ideteszünk egy létrát, és azon épen, egészségesen lejöhettek.
- Éljen! - lelkendezett Bubu.
- Ó, Maci - mondta Cindy kimondhatatlanul boldogan -, válaszold, hogy rögtön megyünk!
- Egy pillanat - mondta Maci. - Nem kell úgy sietni, vagy legalábbis nem kell rögtön elfogadni az ajánlatát!
- De hát mire kellene várnunk? - kérdezte Bubu nyugtalanul. Maci előbb ránézett, majd Cindyre, aztán felhúzta a szemöldökét.
- Mondta vagy nem mondta Smith vadőr - hangoskodott -, hogy az ő kötelessége visszavinni minket Jellystone-ba.
- Igen. Na és akkor?
- Akkor el kell fogadnia az *én* feltételeimet!
- Maci! - harsant fel ebben a pillanatban a vadőr hangja a hangszórón keresztül. - Készen vagytok a leereszkedésre?
- Előbb még volna itt egy kis elintézni való ügyecske — válaszolta Maci.
- Mi lenne az?
- Ön elintézi nekem, hogy ha visszatérünk Jellystone-ba, nem látom többé azokat az ellenszenves táblákat a felirattal: „A medvék etetése tilos!"
- Nem tehetek semmit! - kiáltotta Smith még erőteljesebben belekiáltva a hangszóróba.
- Ó, főnök - mondta Maci siránkozva -, egy kicsit gyengének érzem magam... le is eshetek... Tessék... máris ájulás környékez ...
S Maci elkezdett félelmetesen inogni, mintha máris zuhanni készülne.
- Ne! — üvöltötte a vadőr. — Ne! Maci! Ne ugorj le! Elfogadom! Mindent elfogadok, amit csak akarsz! Leveszem azokat a táblákat!
- Köszönöm — mondta Maci visszanyerve szokásos önbizalmát, és megmutatta, hogy esze ágában sem volt elájulni. Ám amikor éppen üdvözlésre akarta emelni a kalapját, elvesztette az egyensúlyát, és tényleg elkezdett zuhanni lefelé, Cindy és Bubu, és az egész jelen lévő tömeg rémült kiáltozásai közepette.
Smith vadőr hasra vetette magát, hogy ne lássa szegény Maci puffanását, aki össze fogja magát zúzni a járdán.
- Segítség! - hallott egy hangot furcsamód közelről. - Segítség! A vadőr felállt, és Macit látta néhány lépéssel odébb, amint egy
kötélen függött alig fél méterre a földtől.

Maci csukott szemmel kiabált a levegőben kapálózva.
- Segítség! Mentsenek meg! Smith vadőr! Szedjen le innen!
- Rendben - mondta a vadőr színlelve, mintha távolról beszélne -, leveszlek téged, de egyvalamit meg kell ígérned..
- Mindent, amit akar, csak igyekezzen, kérem!
- Feltétel nélküli megadást akarok! Semmi alkudozás! Ha állod, leveszlek.
- Rendben! Semmi alkudozás! - üvöltött Maci reménytelenül. - De vegyen már le, gyorsan!
- Igenis, Maci - mondta nyugodtan John Smith Maci fülébe, de most már természetes hangon. - Leszállhatsz!
- Leszállhatok? - kérdezte Maci meglepetten, s ahogy a szemét kinyitotta, ott látta maga előtt szemtől szembe Jellystone vadőreinek parancsnokát. Elengedte a kötelet, és leszállt, anélkül hogy egy kicsit is ugrania kellett volna. Amikor pedig a lába földet ért:
- Hihihihi! - nevetett. — El kell ismernem, főnök, hogy Ön a legravaszabb vadőr az összes vadőr közül...
Röviddel ezután, amikor már John Smith sárga helikopterén ülve Jellystone felé repültek, Maci Laci elárasztotta a vadőrt ígéretekkel: hogy jó lesz, engedelmes és tisztelettudó.

- Igen, főnök. Megígérem, hogy mostantól kezdve mintamedve leszek.
- A legmintább medve az összes mintamedve közül!
- Én is - mondta Bubu.
- Én is - tette hozzá Cindy.
- Örülök annak a nevében, aki majd elfoglalja a helyemet - mondta a vadőr mélységes keserűséggel a hangjában.
- Mit jelentsen ez? — kérdezte Maci.
- Azt jelenti, hogy a Minisztérium soha nem bocsátja meg nekem ezt az esetet, biztosak lehettek benne...

És mintha csak igazolni akarná a vadőr szomorú jóslatát, megszólalt a fedélzeti rádiótelefon, és John Smith fejhallgatójába továbbította a Minisztérium üzenetét.

- Parancsoljon, főfelügyelő úr... — mondta a vadőr. - Szeretném megmagyarázni, hogy én... Tessék... Ó... Igazán?

A három medve próbálta megfejteni a vadőr fejhallgatójába érkező hangoknak a jelentését, de nem lehetett azokat tisztán kivenni, a szavakat gyorsan hadarta valami rangos személyiség.

De nem lehetett olyan kellemetlen a hír, ha a vadőr arca egyre jobban felragyogott, s végül boldog mosoly jelent meg rajta.

Kis idő múltán John Smith szólt bele a telefonba:

- Nagy nyilvánosság?... Nagy érdem a területnek?... Áldozatkész munka?... Az állatok szeretete?... Hát igen, bizonyos értelemben ... Ó, felügyelő úr...
- Mondja neki, hogy az egész az én hibám volt! - súgta neki Maci.

De a vadőr már levette a fejhallgatót, és befejezte a beszélgetést. Aztán sugárzó arccal mondta:

- Nem, Maci! A főfelügyelő úr elégedett! Első vadőrré léptetett elő.
- Tehetek egy csillagot az ingujjamra!
- Egyetlen előléptetés sem lehet ennél megérdemeltebb - mondta Maci.
- Gratulálok hozzá, első vadőr úr!

- Éljen John Smith, az első vadőr! — mondta kórusban a három medve, és Maci ezt még megtoldotta a jól ismert, vidám és harsogó kurjantásával:
- Hihihihi!

Aztán egy csodálatos ötlettel állt elő könnyedén.

- Mi lenne, ha énekelnénk egy szép kis dalocskát?
- Nekem olyan hamis a hangom, mint a villamosnak a kanyarban - mondta John Smith, az első vadőr —, de azért szívesen énekelek. Szeretem a zenét.
- Egyik éjjel elmegyek, és szerenádot adok Önnek — kiáltott Maci. Aztán gyengéden Cindyre nézett, és hozzátette: — Ha lesz rá időm.
- Miért — nevetett a vadőr —, esti iskolába akarsz menni?
- Nem — folytatta Maci mézédes hangon, s tekintetét belemélyesztette Cindy fekete, mély tüzű szemébe.
- Úgy gondolom, hogy lesz egy kis beszédecském egy ismerős medvehölggyel... egy hosszabb beszédecske... folytatásos...
- Ó, Maci! - suttogta Cindy boldogan.

Aztán mindannyian rázendítettek, hogy így köszöntsék a jókedvű nap fényében alattuk felragyogó elbűvölő Jellystone-park zöld gyepét.

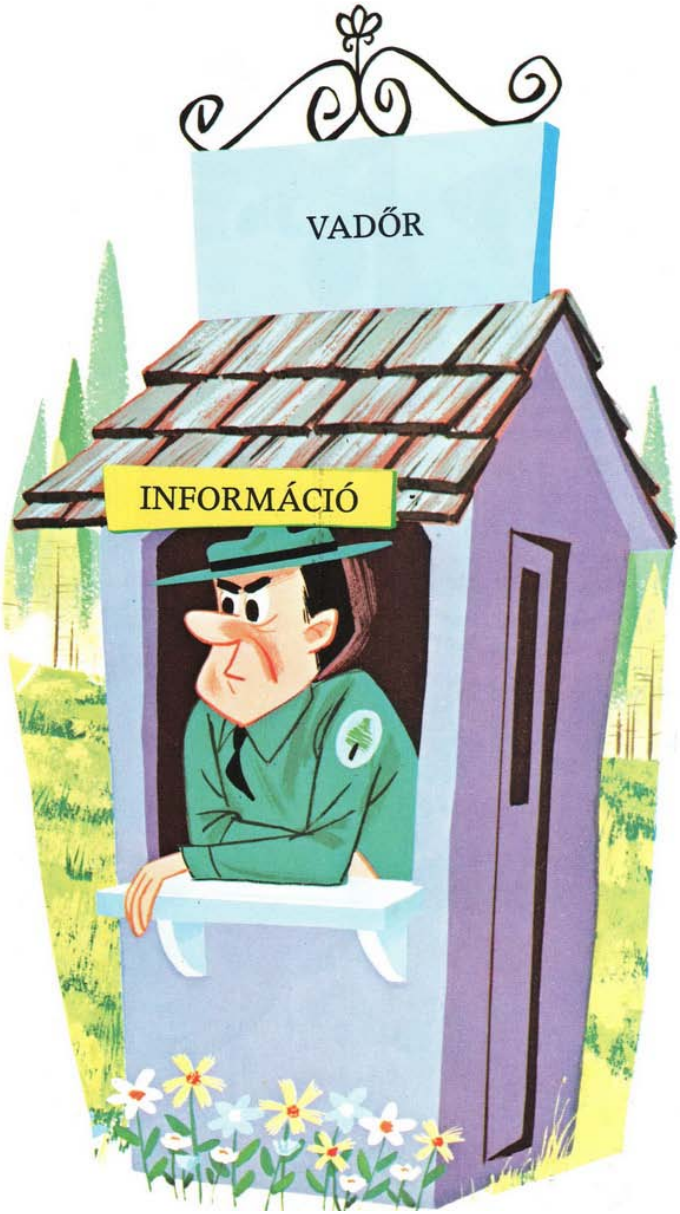
VADŐR
INFORMÁCIÓ